

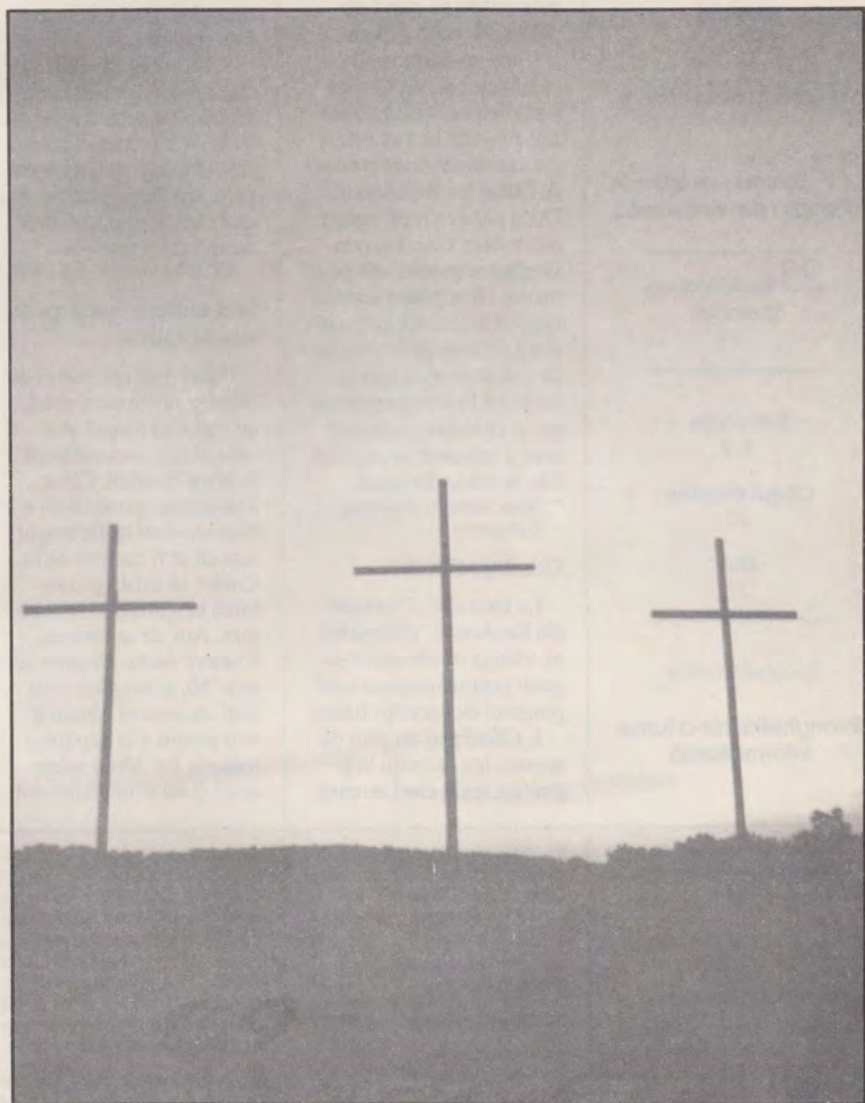
APRILIE 1997

SUPLIMENT
BUN VENIT ÎN FAMILIE

Curierul **dventist**

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

De ce a murit Domnul Isus Hristos?

5 Isus - Mielui de jertfă al lui Dumnezeu

7 Solia adventistă și atacul evoluționist

10 S-a născut o minune

11 Ți scriu de aici pentru că nu ești aici

13 Să ne ocupăm de violență în familie - repede!

15 Pași spre Lumină

17 Soarele - un ajutor la dispoziția dumneavoastră

23 Radio Vocea Speranței

Editoriale
3, 4

Colții copiilor
20

Știri
21

În numărul viitor:

Evanghelia într-o lume informatizată

111 experiențe de la Net '96 - România

Cu un timp în urmă, am citit în *Curierul Adventist* despre apariția a trei casete audio cu experiențe. Pe la începutul lunii martie, într-o scurtă vizită în România, am întrebât prin comunități, am mers la Conferința Oltenia, dar întrebarea mea despre casete părea o nou-tate. Cu adâncă părere de rău, am părăsit România fără să le pot cumpăra. La puțin timp, apare în vizită la noi un tânăr, care îmi spune că ne-a adus niște casete audio cu experiențe de la Net '96 foarte interesante. A fost cel mai frumos cadou, pe care l-am primit cu multă plăcere.

Când am început să ascult experiențele, deși nu sunt o fire sensibilă, lacrimile îmi curgeau fără să vreau. Ce lucrare minunată, condusă de Duhul lui Dumnezeu! După părerea mea, aceste casete sunt cele mai convingătoare predici, atât pentru noi, cât și pentru semenii noștri. Ele ne întăresc în credință și ne ajută în vremuri de strămtorare, asigurându-ne că Dumnezeu este cu noi și că va face experiențe mari și minunate cu poporul Său în zilele din urmă.

Nicu Stănoiu, Hanovra, Germania

Condiție fizică

La articolul „Comoara din Karakoram” (februarie), aș adăuga următoarele sugestii pentru începerea unui program de exerciții fizice:

1. Concepți un plan de acțiune (ce exerciții veți practica, unde, când, cu cine).

2. Nu uitați să consumați alimente bogate în glucide complexe (leguminoase, cartofi, cereale etc.).

3. Purtați haine de sport adaptate vremii (aveți grijă să vă protejați capul și extremitățile membrilor, pe timp răcoros).

4. Nu neglijați să efectuați exerciții de încălzire (întindere), înainte și după efectuarea exercițiului fizic propriu-zis.

5. Schimbați din când în când tipul de exercițiu, ruta.

6. Căutați-vă un partener. În felul acesta, șansele de a continua să practicați pe termen lung acest program se vor dubla.

7. Beți apă înainte, în timpul și după efectuarea exercițiului fizic.

8. Încercați să adoptați un sistem de evaluare pe termen lung a condiției dvs. fizice. Un model ar putea fi să urmăriți pulsul de repaus, tipul de exercițiu, durata exercițiului, paharele de apă consumată etc.

Dr. Gily Ionescu, București

Mai multe mesaje practice în Curier

Cunosc câteva cazuri de tineri și tinere care, dacă au văzut că timpul le-a cam trecut, s-au căsătorit în afara bisericii. Chiar Dumnezeu spune că nu e bine ca omul să fie singur. Așa că ar fi necesar ca în *Curier* să existe și o rubrică în ajutorul celor singuri. Am, de asemenea, *Curiere* vechi, dinainte de anii '50, și am găsit cum frați cu meserii căutau tineri pentru a le împărtași meseria lor. Mulți avem copii și nu știm unde i-am

putea da ca să învețe ceva. Ar fi necesar ca frații care cunosc meserii să ia, după posibilități, tineri și tinere ca să-i învețe, iar aceste mesaje să se găsească în *Curier*. Cei din lume pot să se adreseze la toate publicațiile. La noi și la copiii noștri nu se gândește nimeni?

Anonim

Vă mulțumim pentru observații. Vești de ultimă oră arată că programul REBECA, prezentat în numărul trecut, stărnește foarte mult interes. Vom reveni. Anunțuri profesionale sunt binevenite în *Curier*. - Redacția

Demostene antedeluvian?

Curierul din ianuarie, la pagina 13, nota 2, spune: „Demostene (3000 î.Hr.), om de stat din Grecia antică”. A fost Demostene antedeluvian, contemporan cu Noe sau a trăit doar la câțiva ani după moartea lui Adam?

Iosif Csurka, Baia Mare

Cerem scuze pentru această eroare produsă de un zero în plus la aproximarea făcută în *Curierul* din ianuarie. Dicționarul spune că Demostene a trăit între 384? și 322 î.Hr.

De asemenea, unii cititori ne-au spus că imaginea de pe coperta *Curierului* din februarie nu se potrivește cu textul de sub ea: „Mișcare pentru o sănătate înfloritoare”. Ar fi trebuit să menționăm că fotografia o reprezintă pe Charlotte Hamlin, care avea 68 de ani când s-a hotărât să călătorească în jurul lumii pe bicicletă. În mai puțin de 2 ani ea va fi octogenară. - Redacția

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Hufjanu, Virgil Pelcu, Teofil Petre, Iosif Suci, Victor Zgunea

Colaboratori speciali Ioan Buciman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu
Secretar de redacție Mihai Ghioaldă

Tehnoredactare George Tanacu

Adresa redacției: Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrite nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Vială și Sănătate. Adresa: str. V. Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIV nr. 4

O viziune nouă pentru conducători - 1

Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puilul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și le va mâna un copilaș. Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt. (Isaia 11,6.9)

Aproape instinctiv, noi aplicăm asemenea profeții la pământul restaurat. Totuși, o parte pe care am dori să o vedem mai pe deplin realizată - simbolic - acum este cea despre acele mari și temute animale conduse de „un copilaș”. Potrivit unei parabole, biserica este formată din oi și din capre, dar aici sunt reprezentate specii mai numeroase. Dacă un copilaș le poate conduce, meritul este atât al animalelor, cât și al copilașului. El știe ce are de făcut, iar ele se supun cu ușurință, de dragul dreptății, înțelegând că așa este normal. Conducerea nu este o luptă, nu se bazează nici pe forță, nici pe violență, ci izvorăște dintr-o relație acceptată liber. Cum se realizează acum conducerea?

Le va mâna un copilaș. Sunt, mulțumim lui Dumnezeu, multe bucurii în conducere. Bazată pe o înțelegere matură, pe credință și iubire, între uniune, conferințe, pastori, prezbiteri și credincioși este o legătură de încredere și ascultare. Unele inițiative ale conducerii sunt primite și puse în aplicare cu atâta râvnă și cu așa sacrificii, încât rămânem uimiți, umiliți și obligați. Angajarea în Net '96 este exemplul cel mai impresionant. Nu putem să nu vedem lucrarea admirabilă a multor pastori și comunități care o valorifică din plin.

Un alt proiect care are un succes uimitor este cel al evangheliștilor finanțați de comunități sau de persoane individuale. Bugetul pentru multe zeci de persoane este astfel

asigurat din alte fonduri decât zecimea și multe zone albe sunt pe cale să fie transformate în grădini ale Domnului.

Construcțiile de case de rugăciune mobilizează miliarde de lei anual. Lucrul în penitenciare și alte activități umanitare pun în mișcare alte mii de credincioși, tineri și vârstnici. Proiectele promovate de fiecare departament al conferințelor, inițiativele pastorilor și ale conducătorilor locali izbutesc pentru că membrii bisericii acceptă să fie conduși. Se înțelege că asemenea acțiuni se adaugă eforturilor financiare și umane tradiționale considerate obligatorii, cum sunt zecimea și darurile locale, participarea la cor, la diaconie etc. Un volum uriaș de voluntarism - iată pe ce stă acest colos în neconținută creștere, care este biserica adventistă.

Un copilaș care trăiește integru și prețuiește mai mult mântuirea decât popularitatea, acesta este portretul de conducător dorit de Domnul.

Câteodată copilul nu poate mâna turma. Alte inițiative sunt înghițite în nisipul inerției laodiceene. Conducerea pare o luptă și un chin fără sfârșit. Nereușitele ne dor mai tare pentru că au loc pe terenul care ne interesează mai mult chiar decât toate izbânzile, și anume *caracterul*. Lipsa de iubire, de iertare, de onestitate, de blândețe, de toleranță, de pace ne face misiunea de conducere nu doar mai grea, ci, aparent, deșartă. Chiar dacă ne-am da toată averea pentru Net '96, chiar dacă am vorbi în limbi îngerești pentru RVS, chiar dacă am în-

depărta și munții din calea colportajului, dacă nu avem dragoste...

Cum să fim la înălțimea capitalului de încredere, ascultare și iubire al bisericii? Este imposibil să continuăm să fim conducători administrativi fără să fim cei dintâi în trăirea credinței și iubirii. Studiul Bibliei pentru noi, păzirea Sabatului, respingerea fără menajamente a oricărui compromis, felul în care folosim ceasurile neverificate de nimeni, justifică felul în care suntem priviți, ca adventiști exemplari? *Un copilaș* care trăiește integru și prețuiește mai mult mântuirea decât popularitatea, acesta este portretul de conducător dorit de Domnul.

„Calea celor care sunt puși în poziții de conducere nu este o cale ușoară. Dar ei trebuie să vadă în fiecare greutate o invitație la rugăciune. Niciodată ei nu trebuie să neglijeze să ceară sfatul marelui Izvor de înțelepciune. Întăriți și iluminați de către Marele Maestru, ei vor fi împuterniciți să stea neclintiți în împotrivirea față de influențele nefsante și să facă deosebire între bine și rău. Ei vor aproba ceea ce Dumnezeu aprobă și se vor lupta cu stăruință împotriva introducerii unor principii greșite în cauza Sa.” (Profeți și Regi, ed. 1991, pag. 22)

Procedeele noastre în conducere sunt, oricum, urmărite și comentate. Dacă Anatole France spunea: „Copiii îi judecă pe părinți și, câteodată, îi și iartă”, același lucru se petrece și în biserică, față de conducători. Nu doar ca să dezamorșăm critica și nemulțumirea, ci pentru că, principal, credem că Dumnezeu vorbește prin credincioșii Săi din biserică, trebuie să ne sfătuim mai mult, să ascultăm cu atenție ce ne spun membrii, să le împărtășim felul nostru de a judeca privitor la viața bisericii, să avem răbdare dacă nu ne înțeleg, să fim slujitorii celor care ne-au chemat să le fim mai mari. *Un copilaș* care acceptă să fie vulnerabil și care și-i asociază la conducere pe cei conduși își mână cu ușurință turma lui uriașă. (va continua)

ab

Dintr-o prezentare cu ocazia Comitetului executiv al Uniunii române, 11 martie 1997

Conflictul dintre fond și formă -1

Tot ce există sau se întâmplă există sau are loc sub o formă oarecare, care îi este proprie și îl caracterizează la un moment dat. Conținutul, fondul este primordial, determinant, iar forma este modul de manifestare a conținutului, cadrul în care acesta devine concret. Astfel, în cazul Legii Morale, al Decalogului, dragostea este fondul, esența, iar Cele Zece Porunci sunt forma ei de exprimare față de Dumnezeu și față de semenii („dragostea deci este împlinirea Legii“, Rom. 13,10). Între cele două, unitatea este perfectă, organică, nu există conflict. Conflictul apare la om, în gândirea și atitudinea lui, din cauza unei erori de percepție, prin deteriorarea sau chiar pervertirea unui anumit simț. Aceasta este a doua idee pe care doresc să o lămuresc.

Față de celelalte viețuitoare și pe lângă alte daruri ale condiției umane, omul a primit în plus și simțul valorii, cu alte cuvinte capacitatea de a percepe importanța, caracterul esențial sau subsidiar al unui lucru. Trăim și ne mișcăm într-un sistem de valori, în care toate lucrurile se aranjează într-o ierarhie valorică, de la cel de preț suprem până la nonvaloare.

Există valori universale, acceptate ca atare de întreaga umanitate, și o scară proprie, personală, a valorilor. În general, sistemul de referință este cel general, al comunității de care aparțin, motiv pentru care un prim plan de conflict poate să apară între societate și individ. Mai grav este când conflictul se ivește pe plan interior, atât la individ cât și la colectivitate, în- tre sistemul valoric proclamat și

faptele vieții. Două vicii duc la acest conflict: blocarea, adică pierderea, simțului valoric și perversi- rea, ceea ce înseamnă răsturnarea scării valorice. Ambele pot să fie atât un fenomen individual, cât și unul de masă. Religia adevărată este cultul valorilor adevărate.

Conflictul dintre fond și formă, din- tre spirit și literă, dintre dragoste și poruncă. El se da- torează firii noas- tre păcătoase.

Dumnezeu este valoarea su- premă. Fără El, nimic n-ar fi. Dar El este dragoste (vezi 1 Ioan 4,16). Iar dragostea este un element de relație, tot de valoare supremă, din moment ce derivă din Dumnezeu. Fără relație nu există dragoste, ea este obligatoriu tranzitivă, adică se răsfrânge asupra cuiva, și de extre- mă importanță. Noi am fost creați pentru relație, pentru dragoste față de Dumnezeu și față de semenii: „Să iubești pe Domnul, Dum- nezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Mat. 22,36-39). Fericirea sau nefericirea noastră este determinată de natura relațiilor noastre cu alții. Însăși moartea rezultă din încetarea

relației cu Dumnezeu, iar mân- tuirea, în esență, nu este altceva decât refacerea acestei relații. Relația de unitate în dragoste cu Dumnezeu este însăși mântuirea, și tot cortegiul de consecințe fericite ale acestei unități, acum și în veșnicii, nu reprezintă decât ele- mente ajutătoare pentru atingerea scopului suprem: să fim uniți cu Dumnezeu!

Urmările legăturii noastre cu Dumnezeu în această viață sunt de- scrise în Galateni 5,22.23, fiind numite *roada* Duhului Sfânt. La o analiză atentă, putem constata că fiecare dintre ele este tot un ele- ment de relație. Ele se concreti- zează față de cineva, în legătură cu cineva.

Aceasta ar fi esența religiei, fondul ei adevărat. Relația cu Dumnezeu și cu semenii. Însuși adevărul, în numele căruia s-a dezlănțuit atâta ură și s-au aprins atâtea ruguri spre a-l păstra neal- terat de erezii, în primul rând nu este altceva decât o *Persoană*. „Eu sunt ... adevărul...“ (Ioan 14,6), a spus Domnul Isus și, bineînțeles, El este și dragostea. Câtă absurditate este în iubirea care declanșează ură față de aceia pe care Dumnezeu îi iubește!

Aici apare paradoxul exprimat de Bлага în „Misterul păgân“: pro- fetul este ucis cu cioburile proprii sale statui chiar de adepții lui, în semn de venerație față de el!

Conflictul dintre fond și formă, dintre spirit și literă, dintre dragoste și poruncă. El se da- torează firii noastre păcătoase, căreia forma, litera îi conferă o șansă de supraviețuire, în timp ce fondul cere răstignirea ei. Este mai simplu să ții Sabatul sub imperiul unei porunci decât să-L iubești pe Domnul Sabatului, primindu-l ca Stăpân în locul eului tău. (va urma)

Lazăr Forray conduce Departamen- tul Evanghelizării prin literatură în Uniunea română.

ISUS -

Mielul de jertfă al lui Dumnezeu

„Căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit.“ (1 Cor. 5,7)

„Isus a purtat păcatele întregii lumi, a suferit ca Înlocuitor și Chezaș al omului. El a binevoit să fie podul întins peste abisul creat de păcat, care separa pe om de Dumnezeu și pământul de cer. Cu propria Sa mână divină, El a scos cărbunii aprinși din foc, pentru ca omul să nu moară de moartea a doua.“
(Review and Herald, 20 iunie 1893)

Adevărurile fundamentale despre Dumnezeu constituie taine doar în parte accesibile minții noastre. Unirea divinității cu natura umană în persoana Domnului Isus reprezintă una dintre aceste taine. Totuși, Inspirația ne oferă destule informații pentru a ne da posibilitatea să înțelegem, în parte, planul de mântuire și rolul morții Domnului Hristos în acest plan.

Domnul Hristos a suferit moartea a doua

În Biblie, expresia „moartea a doua“ se referă la moartea veșnică, pe care Satana și îngerii lui, împreună cu oamenii nemântuiți, o vor primi în cele din urmă, ca plată a păcatului (vezi Rom. 6,23; Apoc. 2.11; 20,6.14; 21,8). Moartea naturală, căreia cu toții îi suntem supuși, nu este plata, ci doar o consecință a neascultării noastre de Dumnezeu.

Pentru că El a venit printre noi ca să fie Mântuitorul nostru, moartea Domnului Isus a fost o moarte înlocuitoare, ispășitoare, care a plătit prețul păcatului. Ea a fost altfel decât prima moarte, sau cea naturală. În același timp, moartea Sa a fost cât se poate de reală, fiindcă El însuși a spus: „Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor“ (Apoc. 1,18).

„Moartea Domnului Hristos l-a dat lui Dumnezeu posibilitatea să facă pentru om ceea ce nu ar fi putut să facă altfel. Purtând pedeapsa pentru fărâdelege, Domnul Hristos a deschis o cale prin care oamenii

Sorin Săndulache

pot fi repuși în grația divină și readuși în căminul lor din Eden (vezi Patriarhi și profeti, pag. 57). Fără jertfa Sa, toți oamenii ar fi trebuit să culeagă consecințele inevitabile ale păcatului și răzvrătirii în distrugerea finală sub mânia lui Dumnezeu.“ (SDA Bible Commentary, vol. 6, pag. 528)

Agonia, sentimentul teribil al purtării păcatului întregii lumi, al separării și al mâniei divine sunt asociate frecvent cu momentele premergătoare morții Domnului Isus, iar aceste trăiri, la scară individuală, sunt atribuite de comentatori și de Spiritul Profetic păcătoșilor nepocăiți aflați în iminența judecății executive.

„Este un lucru de temut pentru păcătosul nepocăit să cadă în mâinile viului Dumnezeu. Acest lucru este dovedit de istorie în distrugerea lumii vechi prin potop, prin raportul despre focul care a căzut din cer și i-a mistuit pe locuitorii Sodomei. Dar niciodată el nu a fost dovedit într-o măsură atât de mare ca în agonia Domnului Hristos, Fiul Dumnezeului Infinit, când Acesta a suportat mânia lui Dumnezeu față de lumea păcătoasă. Datorită păcatului, a călcării Legii lui Dumnezeu, grădina Ghetsemani a devenit în primul rând locul suferinței pentru o lume păcătoasă. Nici un necaz, nici o agonie nu se poate compara cu ceea ce a îndurat Fiul lui Dumnezeu.“ (Ellen White, în SDA Bible Commentary, vol. 5, pag. 1103)

„El nu a fost silit să facă

aceasta, ci a ales să poarte consecințele fărădelegii, pentru ca omul să poată scăpa de moartea eternă." (Ellen White, în *Signs of the Times*, 20 feb. 1893)

„Isus a purtat păcatele întregii lumi, a suferit ca Înlocuitor și Chezaș al omului. El a binevoit să fie podul întins peste abisul creat de păcat, care separa pe om de Dumnezeu și pământul de cer. Cu propria Sa mână divină, El a scos cărbunii aprinși din foc, pentru ca omul să nu moară de moartea a doua." (Review and Herald, 20 iunie 1893)

Agonia care a precedat moartea Domnului Isus a atins intensitatea și profunzimea specifice morții veșnice, prin care nu a trecut încă nici un păcătos. „Omul n-a fost făcut purtător de păcat și de aceea nu va cunoaște niciodată oroarea blestemului păcatului, pe care a purtat-o Fiul lui Dumnezeu. Nici o suferință nu se poate compara cu suferința Aceluia peste care a căzut cu o forță copleșitoare mânia lui Dumnezeu. Natura umană poate suporta doar o intensitate limitată a probei și încercării, dar natura Domnului Hristos avea o capacitate mai mare de a suferi... pentru a îndura tot ce rezultase din păcatele unei lumi pierdute. Agonia prin care a trecut El lărgeste, adâncește și oferă o concepție mai cuprinzătoare asupra caracterului păcatului și asupra răsplătirii pe care Dumnezeu o va aduce asupra celor care vor continua să persiste în păcat. Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos, pentru păcătosul care se pocăiește și crede în El." (Ellen White, MS 35, 1895)

Domnul Hristos nu a murit ca un învins, ca victimă a poverii păcatului, a urii lui Satana și a mâniei lui Dumnezeu, ci a murit fiind învingător, conștient, prin credință, de biruința repurtată. „El a murit biruitor asupra mormântului (Apoc. 1,18) și asupra tuturor forțelor răului (Col. 2,15). Deși simțământul prezenței Tatălui Său îi fusese retras, astfel încât, atârnând pe cruce, 'Mântuitorul nu

putea să vadă prin porțile mormântului' (Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 633), 'simțământul pierderii aprobării Tatălui Său a încetat. Prin credință, Domnul Hristos a fost biruitor' (Ibid., pag. 636). El a murit pe deplin conștient de triumful pe care-l câștigase și încrezător în propria Sa înviere" (SDA Bible Commentary, vol. 5, pag. 550). „Hristos însuși înțelegea pe deplin rezultatele jertfei Sale, aduse pe Golgota" (Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 644).

Domnul Isus Hristos a murit ca om și a înviat în trup proslăvit. O dată cu El, au înviat și un număr de sfinți, având, de asemenea, corp proslăvit. Ei au fost cel dintâi rod al biruinței Sale în fața morții. Sfinții cei morți se aflau în morminte ca o consecință a păcatelor lor și, prin păcatele vieții lor, erau încă datori față de plata păcatului (moartea a doua), dacă crucea Domnului Hristos n-ar fi fost o achitare a datoriei și o garanție a nimicirii morții a doua. Ei au înviat doar în virtutea faptului că, prin jertfa Sa, Isus a plătit pretențiile morții a doua. Acest adevăr este garanția învierii pentru viața veșnică a tuturor credincioșilor care au adormit în somnul primei morți.

„El, Răscumpărătorul lumii, a zdrobit capul șarpelui... El a adus la lumină viața și nemurirea. Porțile vieții veșnice sunt larg deschise pentru toți cei care cred în Isus Hristos. Toți credincioșii care trec prin moartea naturală au în ei viața veșnică, viața Domnului Isus Hristos, dacă mănâncă trupul și beau sângele Fiului lui Dumnezeu. Prin moartea Sa, Isus a făcut imposibilă moartea veșnică pentru cei care cred în El." (SDA Bible Commentary, vol. 7, pag. 926)

Consecințe practice

„Ca să înțelegem cât de importante sunt interesele implicate în convertirea sufletului de la eroare la adevăr, trebuie să apreciem valoarea nemuririi, să ne dăm seama cât de teribile sunt durețile morții a doua și ce în-

seamnă să trăiești în prezența Celui care a murit ca să-l poată înălța și înnobila pe om și să-i ofere biruitorului o diademă regală" (Ellen White, *In High Places*, pag. 364).

În Romani 6,10-12, apostolul Pavel spune astfel: „Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, o dată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui".

Când Îl primim pe Domnul Isus ca Mântuitor, noi murim împreună cu El și înviem la o viață nouă. Dar, câtă vreme suntem în acest corp muritor, păcatul reprezintă încă o putere. Dacă îi permitem, el poate să aibă și mai departe stăpânire asupra noastră. Însă, datorită nașterii din nou prin Duhul Sfânt, suntem aduși în legătură cu o putere mai înaltă, prin care putem rezista cu succes, orișicând, tendințelor dominante ale păcatului. Noi decidem dacă vom oferi devotamentul nostru continuu păcatului sau lui Dumnezeu. Iată motivul pentru care avem nevoie să fim convertiți din nou, în fiecare zi. Această experiență este posibilă doar dacă ne unim cu Domnul Isus, prin credința în El, ca să urâm răul și să iubim neprihănirea la fel de constant și de real cum a făcut-o El. Alegerea pe care o facem în această viață va fi alegerea pentru veșnicie. Vom primi viața veșnică sau moartea veșnică. Nu există cale de mijloc. Dumnezeu ne adresează chemarea de a birui, așa cum a biruit Domnul Hristos, pentru ca să avem parte, împreună cu Mântuitorul nostru, de tronul Său (vezi Ellen White, în *SDA Bible Commentary*, vol. 6, pag. 1112).

dr. Sorin Săndulache este
prezbiter în comunitatea
Popa-Tatu, București.

Solia adventistă și atacul evoluționist

Pot adventiștii să creadă în evoluționismul teist și totuși să vestească solia din Apocalipsa 14, 6-12?

Marco Terreros

La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul“ (Genesa 1,1).

Doctrina creației ocupă un loc important în solia și în misiunea bisericii adventiste de ziua a șaptea. Sunt două motive pentru acest lucru. În primul rând, adventiștii cred în creațiunea la cuvântul lui Dumnezeu; în al doilea rând, ei sunt angajați să vestească solia celor trei îngeri din Apocalipsa 14.

Filozofia adventistă cu privire la origini afirmă că Dumnezeu a creat lumea în șase zile. În ansamblul doctrinei adventiste nu este loc pentru evoluție, naturalistă sau teistă. Ei nu numai că îl acceptă pe Dumnezeu în calitate de Creator, ci, de asemenea, cred că El a luat asupra Sa corp omenesc pentru ca să devină Răscumpărătorul nostru, așa cum stă scris în Ioan: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi“ (Ioan 1,1-3.14).

Astfel, în proclamarea Evangheliei, adventiștii înalță atât creațiunea, cât și răscumpărarea. Această subliniere este predominantă în loialitatea lor față de Evanghelia veșnică din Apocalipsa 14. Acolo avem această descriere: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evangheliă veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului... El zicea cu glas tare: „...Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!“ (Apocalipsa 14, 6.7).

În această solie pentru zilele sfârșitului, Evanghelia veșnică cheamă la închinarea față de Creator. În contextul acesta, se poate înțelege de ce nu pot să subscrie adventiștii la nici un fel de explicație evoluționistă a originilor.

Cum explică evoluționismul originile

Evoluționismul explică originea vieții într-un fel, iar Genesa în alt fel. Evoluționismul învață că viața a apărut și s-a dezvoltat singură, în perioade de timp extrem de lungi. Genesa învață despre creațiunea în șase zile. Originea întâmplătoare sau dezvoltarea întâmplătoare a vieții, ambele sau ceva intermediar, se află în opoziție cu solia celor trei îngeri. Să vedem cum explică cele trei ramuri ale evoluționismului originea vieții.

Mai întâi, evoluționismul naturalist (sau ateist) are nevoie doar de o combinație de atomi, mișcare, timp și șansă pentru a aduce la existență realitatea, de la cele mai simple până la cele mai complexe forme de viață, de la cea mai mică particulă vie până la viața omenească.

Apoi, evoluționismul deist susține că Dumnezeu a pus în mișcare procesul evoluției, producând prima materie vie. El a programat procesul evoluționist, fecundând materia cu ajutorul legilor pe care dezvoltarea sa ulterioară le-a respectat. Apoi Dumnezeu nu S-a mai implicat activ, devenind, cum s-ar zice, „Creator onorific“.

În al treilea rând, evoluționismul teist trece dincolo de versiunea deistă, admitând intervenția

divină continuă. Această acceptare, ca și pretenția că în felul acesta raportul biblic al creației se armonizează cu susținerile științifice, a făcut ca evoluționismul teist să devină formula predominantă în gândirea evanghelică actuală. De aceea, merită să îl analizăm mai amănunțit.

Evoluționismul teist

Evoluționismul teist presupune că „toate procesele materiale sunt guvernate și dirijate de Dumnezeu; (iar) procesele evolutive nu fac excepție“. Astfel, evoluția nu este un scop în sine; este doar mijlocul prin care Dumnezeu aduce la existență toate lucrurile din univers. Este „modus operandi“¹ al lui Dumnezeu. Este „exprimarea continuă a strategiei lui Dumnezeu“ pentru dezvoltarea creației Sale.² Este metoda Sa de a acționa în lume printr-o creațiune *continuă*.

În efortul de a armoniza poziția biblică și pe cea evoluționistă cu privire la origini, mai ales privind lungile perioade de timp pe care le pretind toate ramurile evoluției, au fost propuse mai multe teorii creaționiste. Între acestea se numără teoria reconstituirii sau a golului,³ teoria zi-eră sau a erelor geologice,⁴ teoria artistică sau literară⁵ și teoria genealogiilor incomplete.⁶

Evoluționismul, în oricare dintre aceste forme, lovește chiar în inima solii celor trei îngeri: vestea bună a Evangheliei. Vestea este bună numai din cauză că persoanele cărora le este trimisă se află într-o situație disperată. Celor păcătoși le oferă iertare; celor condamnați datorită căderii oamenilor în păcat, le oferă mântuire. Dar în procesul evoluționist nu există

cădere în păcat; nu există păcat; nu mai progres continuu. Orice trăsătură animalică prezentă în oameni poate fi biruită prin educație și cultură. Prin urmare, nu este nevoie de Mântuitor.

Însăși unicitatea Domnului Isus poate fi explicată într-o perspectivă evoluționistă. Profesorul Ernan McMullin, de la Universitatea Notre Dame, scrie astfel: „Când Hristos a luat asupra Sa corp omnesc, este posibil ca ADN-ul care a făcut din El fiul Mariei să Îl fi pus în legătură cu un lanț mai lung de predecesori, care ajungea dincolo de Adam, până la întinderile mărilor neînchipuit de vechi”. Dacă aceasta este explicația pentru prima venire a Domnului Isus, a doua Sa venire nu mai poate fi o speranță realistă.

Cu toate acestea, a doua venire a Domnului și judecata care va avea loc atunci stau în centrul atenției în Apocalipsa 14, care adaugă o nouă dimensiune la calitatea înaltă, de Creator, care I se atribuie lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Astfel, creațiunea și judecata constituie motivul escatologic al soliei celor trei îngeri. Dacă lumea nu-I aduce slavă lui Dumnezeu pentru că este Creator, atunci trebuie să se teamă de El datorită calității Sale de judecător. Acest model poate fi observat în toate cele trei solii. Primul înger Îl înalță pe Creator; al doilea atrage atenția la un sistem fals, care Îl contestă pe Dumnezeu; al treilea vorbește despre judecata viitoare. Cei mântuiți Îl adoră pe Dumnezeu pentru iubirea manifestată în activitatea Sa creatoare. Cei care Îl contestă pe Dumnezeu tremură în fața Lui, datorită judecăților Sale neprihănite.

Creațiunea și judecata

Despre judecată nu suntem învățați doar în Apocalipsa, ci ideea de judecată și cea de creațiune străbat întreaga Biblie. Profanarea creațiunii inițiale a adus prima judecată universală a lui Dumnezeu, potopul. În zilele de pe urmă, judecățile escatologice ale lui Dumnezeu sunt trimise ca „să prăpădești pe cei ce prăpădesc

pământul” (Apocalipsa 11,18), cu scopul final de a anula ce s-a întâmplat după cădere și de a crea un cer nou și un pământ nou.

Petru folosește cuvinte aspre când vorbește despre acest motiv al creațiunii și al judecății. Cei care își bat joc de activitatea lui Dumnezeu în istoria omenirii „înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de piere a oamenilor nelegiuiți” (2 Petru 3,5-7).

Ideea lui Petru este simplă. Istoria și-a avut întotdeauna necredincioșii ei. În primele zile, erau cei care „înadins” se făceau că nu știu că Dumnezeu a creat lumea și că El executase judecata Sa pentru neleguire printr-un potop universal. În mod similar, necredința privind calitatea lui Dumnezeu de Creator și Judecător va predomina și spre sfârșitul istoriei.

O sursă principală a acestui scepticism în lumea de astăzi este teoria evoluționistă. Într-adevăr, ea face parte din „vinul mănecii” (înnebunitor - după NIV; Apocalipsa 14,8) al Babilonului, de care s-a îmbătat lumea.

Creațiunea și evoluționismul: dezbateri actuale

În prezent, discuțiile privitoare la creaționism-evoluționism constituie o manifestare a interesului reînnoit față de relația dintre știință și credința creștină. Acest interes se vede în crearea de noi organizații, cum sunt John Templeton Foundation, care deține Centrul de informații Humility Theology (Teologia umilinței - la Ipswich, Massachusetts), lansat în 1993. Acest centru, între ai cărui membri fondatori se numără specialiști de cel mai înalt rang la nivel mondial, în știință și în religie, susține că teologia nu poate să ajungă la o înțelegere clară a universului (de aici numele „teologia umilinței”). De aceea este nevoie de întorcerea la știință pentru a primi răspunsuri.

O altă organizație, mult mai veche, este Centrul din Chicago pentru religie și știință, unde oamenii de știință și teologii deopotrivă susțin evoluționismul fără să renunțe însă la credința în Dumnezeu. Centrul, care are sediul la Școala Luterană de Teologie, publică revista *Zygon*, una dintre principalele reviste de evoluționism teist.

Un alt periodic consacrat aproape exclusiv pentru promovarea evoluționismului teist este *Journal of the American Scientific Affiliation*. Această asociație, cu sediul la Ipswich, Massachusetts, numără între membrii ei peste 1.000 de savanți cu titlul de doctor. Organizată inițial pentru a promova creaționismul, asociația a cunoscut ea însăși o „evoluție”, devenind o apărătoare a evoluționismului teist.

La nivel individual, putem observa o schimbare importantă în discuțiile despre evoluționism-creaționism: de la o negare completă la o recunoaștere publică a respectului pentru creațiunea specială ca o alternativă viabilă pentru explicarea originii universului. Aceasta nu înseamnă că discuțiile s-au încheiat. Nici vorbă! Dintre personajele dominante în cadrul discuțiilor fac parte Howard Van Till (Calvin College), Ernan MacMullin și Alvin Plantinga (ambii de la Notre Dame University), Philip Johnson (University of California) și William Hasker (Huntington College). Van Till, MacMullin și Hasker sunt de o parte a ringului, iar Plantinga și Johnson de cealaltă parte.

Primul grup argumentează în favoarea evoluționismului; al doilea atrage atenția la ineficiența selecției naturale și la viabilitatea intervenției divine speciale pentru explicarea complexității vieții de pe planetă. Al doilea grup nu susține o creațiune *ex nihilo* cu o cronologie scurtă. Această opțiune a fost respinsă de mult timp, iar cei care o apără sunt considerați fundamentalisti și extremiști. Plantinga și Johnson susțin că trebuie să se considere că Dumnezeu interacționează cu lumea.

Astfel, există două curente. Primul susține creațiunea pro-

gresivă acolo unde este necesară intervenția divină, nu doar ca să explice primele forme de viață, ci și pentru a introduce primii indivizi din principalele grupuri de regnuri într-o creațiune în continuă dezvoltare. Al doilea curent se îndreaptă spre o formă de evoluționism deist, păstrând ceea ce Van Till numește „integritatea naturii“.

Aceasta înseamnă că Dumnezeu a creat un univers în care scopurile Sale pentru toate ființele, în afară de oameni, se vor împlini exclusiv pe cale naturală.

Seriozitatea disputei dintre cele două grupuri se reflectă în lucrarea lui MacMullin și a lui Plantinga, care predau amândoi la aceeași universitate. Ei se află de părți opuse ale discuției, scriind și răspunzându-și reciproc. În timp ce Plantinga argumentează în favoarea creației speciale, McMullin este convins că toate probabilitățile exclud această posibilitate.

Glasurele cele mai răspiccate în favoarea unei creațiuni recente, *ex nihilo*, le constituie publicațiile și emisiunile Institutului pentru cercetări creaționiste (ICR), cu sediul la San Diego, California. Poziția lor, numită „creaționism științific“, este atacată permanent.

Institutul adventist de cercetări în domeniul științelor privitoare la pământ (Geoscience Research Institute, GRI) susține, de asemenea, creaționismul, dar în unele privințe are o poziție diferită față de cea a ICR. GRI își publică cercetările și descoperirile în respectata revistă *Origins*.⁷

Însă aceste organizații, în cea mai mare parte, reprezintă voci singuratică în deșert, cărora cei mai mari savanți și majoritatea oamenilor de știință nu le dau multă atenție.

Publicații recente din Europa arată că Biserica Romano-Catolică, ce susține în mod oficial evoluționismul teist, joacă un rol important în discuțiile mondiale actuale. Biserica pare să recunoască în științele naturii și în biologie noi manifestări ale unității naturii și își îndeamnă membrii, chemând și alte biserici, să se conformeze acestor tendințe. Mai degrabă pe aceste tendințe noi decât pe teolo-

gie se bazează apelul făcut de Papa Ioan Paul II: „Ca niciodată în istoria sa, biserica a intrat în mișcarea pentru unirea tuturor creștinilor, încurajând studiul, rugăciunea și discuțiile comune, pentru ca 'toți să fie una' (este citat Ioan 17,20)“. Chiar și savanții evanghelici susțin declarațiile papale.

Implicații importante

Ce implicații are pentru adventiștii de ziua a șaptea acest curent favorabil evoluționismului teist? Mai întâi, negând creațiunea în șase zile, evoluționismul înlătură motivul fundamental al închinării în Sabat, pregătind astfel scena pentru recunoașterea sfințeniei duminiicii - așa cum spune și învățătura adventistă despre evenimentele zilelor sfârșitului.

Pentru adventiști, creaționismul nu este opțional; este un test al credinței. Nu putem înțelege pe deplin creațiunea, nici răscumpărarea. Înțelegerea ambelor subiecte este posibilă doar prin credință.

În al doilea rând, dacă autoritatea Bibliei cu privire la origini poate fi dată la o parte atât de ușor, de ce să nu fie date la o parte și autoritatea legii sale morale și cerințele ei în privința vieții și a stilului de viață? Într-un viitor în care Biblia nu va avea autoritate, este posibil ca ideile despre voința umană, despre bunătatea și scopul omenirii, idei susținute de știință și de umanism, să domine o mare parte a vieții, inclusiv închinarea. Langdon Gilkey spunea astfel: „Cea mai importantă schimbare în înțelegerea adevărului religios în ultimele secole - o schimbare care continuă să domine și astăzi mentalitatea noastră - a fost produsă prin activitatea științei mai mult decât prin oricare alt factor, religios sau cultural“.

În al treilea rând, având în vedere atacul subtil al evoluționismu-

lui asupra esenței Evangheliei veșnice, chemarea adresată adventiștilor este evidentă: un angajament viguros și reînnoit de a ne închina Lui și de a-L vesti pe Cel „care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor“ (Apocalipsa 14,7).

În al patrulea rând, teologia nu mai poate înflori în izolare. Nu se poate evita interacțiunea teologiei cu științele. În contextul misiunii globale a bisericii, avem nevoie să găsim noi căi prin care să ne apropiem de oamenii condiționați de metoda științifică și de dogma evoluționistă. Comunitatea adventistă, inclusiv personalul didactic, specialiștii și conducătorii, nu-și poate permite să ignore relațiile dintre teologie și știință. Este nevoie ca ei să susțină o deschidere mai mare față de schimburile, cursurile și proiectele de cercetare interdisciplinare în acest domeniu.

În sfârșit, atacul evoluționismului - natural, teist sau deist - este de fapt un atac față de credința fiecăruia. Pentru adventiști, creaționismul nu este opțional; este un test al credinței. Este adevărat că nu putem înțelege pe deplin ce înseamnă creațiune, așa cum nu putem înțelege totul despre răscumpărare. Înțelegerea ambelor subiecte este posibilă doar prin credință. Credința în Dumnezeu. Credința în ce a spus Dumnezeu în Biblie. Cu mult timp în urmă, Ellen White scria astfel: „Mi s-a arătat că, fără istoria Bibliei, geologia nu poate dovedi nimic. Urmele descoperite în pământ constituie dovezi despre o stare de lucruri diferită în multe privințe de cea actuală. Însă timpul existenței lor și lungimea perioadei în care au stat în pământ pot fi înțelese numai cu ajutorul istoriei biblice. Nu este nimic rău în a face presupuneri dincolo de ceea ce spune istoria biblică, dacă presupunerile noastre nu contrazic adevărurile descoperite în Sfintele Scripturi. Dar, când desconsideră cuvântul lui Dumnezeu cu privire la istoria creațiunii și caută să explice lucrările creațiunii Sale pe baza principiilor naturale, oamenii
(continuare în pag. 19)

S-a născut o minune

Nu departe de șerpuirea Mureșului, este străjuită de coline și păduri o minune - Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă (CSMP) de la Herghelia. La circa 18 kilometri de Târgu Mureș, spre Ceuașu de Câmpie, înainte de a intra în Câmpenița, la capătul unui drum spre stânga, se profilează silueta deloc modestă a ceea ce înseamnă speranță, realism, odihnă și eficiență.

Cândva, un vis se înfiripase în sufletul unor tineri entuziaști și idealiști, care visau un Centru de Sănătate și Medicină Preventivă și în România. Acel vis, ca un bulgăre mic de zăpadă, în rostogolirea lui, a antrenat după el alți oameni de suflet și atât de mult sacrificiu! Astăzi, acest vis este o realitate.

Mi-aș permite să o „contrazic” pe coordonatoarea de program, redactorul revistei *Sănătate pentru toți*, Valentina Dan, care spunea în editorialul său intitulat „De la inimă la inimă”: „Vă așteptăm cu drag și cu dorința sinceră de a vă oferi servicii pe măsura așteptărilor dumneavoastră”. De fapt, tot ce se întâmplă la CSMP - Herghelia depășește așteptările celor mai mulți.

Acest locaș de sănătate, așezat departe de scrâșnetul pneurilor, de gazele toxice de eșapament și ale întreprinderilor, această oază de liniște și frumos se deschide în fața tuturor, fără discriminare religioasă sau de altă natură, oferind orientare pentru a trăi mai sănătos și a fi mai fericiți.

I-am cunoscut pe braviu responsabili ai acestui Centru de Sănătate - dr. Nicolae Dan, directorul centrului, Valentina Dan, coordonatoarea programului de sănătate, dr. Sorin Moroșan, terapeutul Emilia Bereș, Gabriela și Gabriel Bănici, asistentele Luciana Stănilă și Aurica Kiss, majoritatea cu studii de specialitate în SUA sau Europa - oameni competenți și plini de dăruire sufletească, deși sunt atât de tineri!

Aici pot fi tratate sau prevenite afecțiuni precum: cardiopatia is-

Liviu Olteanu

che aici, hipertensiunea arterială, insuficiența cardiacă în stadiile incipiente, infarctul miocardic în faza a doua de manifestare, anumite valvulopatii, angina pectorală stabilă, diabetul, obezitatea, reumatismul articular, stresul, dependența de tutun și alcool, migrena etc. În fiecare serie de tratament, de câte 12 sau 18 zile, aproximativ 30 de pacienți beneficiază de cazare în camere frumos amenajate, de o sală de lectură, una de gimnastică și de saună. Tratamentele sunt simple și naturale, dieta este sănătoasă, variată și abundentă, iar programul zilnic divers cuprinde: hidroterapie, anti-stres, cursuri de nutriție și gătit, consultații, exercițiu fizic, plimbări, odihnă, muzică bună sau vizi-onări video „curate”, veștile bune de dimineată etc.

Am poposit la Herghelia împreună, colegii din Conferința Transilvania de Sud și soțiile noastre, pentru trei

zile. Nici nu am ajuns bine acasă, și câțiva dintre noi au și plănuit să revină, la vară, în același loc.

CSMP - Herghelia este o minune. Povestirea acestei minuni va fi înțeleasă altfel când va fi trăită la fața locului. Este minunea răsărită în cadrul adventismului din România. Sunt convins că foarte mulți dintre cei care vor veni la Herghelia vor avea experiența locuitorilor din Samaria, care au spus: *Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci pentru că L-am auzit noi înșine* (Ioan 4,42), sau vor spune, ca și împărăteasa din Seba: *Nu credeam tot ce se zicea, până n-am venit și am văzut cu ochii mei. Și iată că nu mi s-a spus nici jumătate...* (2 Cron. 9,6).

Liviu Olteanu este pastor la Sighișoara, Conferința Transilvania de Sud. Informații sau programări pentru CSMP-Herghelia se pot obține la adresa: str. Aurel Filimon 16 CP 12 OP 9 Târgu Mureș 4300, tel./fax 065-169169.

- Sunt foarte fericit că, în perioada petrecută aici, la Herghelia, am reușit să renunț la fumat și să pierd în greutate peste 15 kg... Ar putea cineva să plece de aici și să se întoarcă la vechile obiceiuri nesănătoase? (Constantin Moșneanu)
- Am venit la Herghelia pentru recuperare cardiovasculară și plec încântat de tot ce am găsit aici: un personal deosebit de amabil, cazare, masă și tratament ireproșabile. (Elena Casapu)
- Vreau să-i mulțumesc în mod special pastorului care ne-a adus „veștile bune de dimineată”. Cuvintele lui pătrundeau de fiecare dată adânc în sufletul meu... Vreau să urmăresc programul Net '96 și după ce plec acasă. Nimic nu mă va putea opri să pășesc pe calea adevărului despre care am aflat aici. (Ioan Dinu)
- Am urmat cu conștiințiozitate tratamentele și sfaturile medicale în privința dietei și exercițiului fizic, și rezultatele ultimelor teste de laborator au fost spectaculoase! Am venit cu un colesterol de 337 mg%. Prin dieta de aici, fără grăsimi saturate și fără colesterol, valoarea colesterolului din sânge mi-a scăzut la 193 mg%. Și glicemia mi-a scăzut de la 156,1 mg% la 86 mg%. De asemenea, am pierdut în greutate 4 kg. Plec nespuse de fericit pentru îmbunătățirea atât de substanțială a sănătății mele! (Valerica Vodă)
- Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă de la Herghelia este singurul de acest fel din estul Europei. Exprim o totală adeziune pentru această realizare, care aduce un aport deosebit sănătății publice, contribuind la împlinirea misiunii bisericii noastre în lume... Am fost foarte plăcut impresionat de faptul că există aici oameni care depun suflet și care trăiesc pentru pacienți, pentru reabilitarea sănătății acestora. Mă bucur și de faptul că cei de aici s-au gândit și la aspectul sufletec, la relația trup-suflet, la asistența spirituală, pentru încurajarea pacienților. Ar fi benefic dacă ar putea fi formate anumite filiale ale Centrului de Sănătate și în alte localități... (Victor Zgonea, președintele Conferinței Transilvania de Sud).

Îți scriu de aici, pentru că nu ești aici - 2

„Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.“ (1 Cor 1,10)

In articolul trecut am ajuns la concluzia că nici Biblia, nici Spiritul Profetic nu-mi permit să mă desprind de unica biserică pe care Domnul Isus o recunoaște azi și care este trupul Lui.

Autorul versetului biblic de mai sus, apostolul Pavel, m-a întrecut atât în privința iubirii de adevăr cât și în ce privește frământările chinuitoare cauzate de starea spirituală, adesea demnă de muștră, a bisericii. Pe el l-a durut mai mult decât pe mine încetineala acesteia când era vorba de un pas făcut mai sus. Totuși, nu i-a adunat pe cei apreciați de el spre a se desprinde de acest trup, după cum nici Domnul nu S-a lepădat de ucenicii Săi, când toți aceștia L-au părăsit.

De-a lungul unor întregi decenii, serva Domnului a fost părtașă la toate experiențele zbuciumate ale bisericii, care i-au oferit ocazii cu totul justificate, ca să-și fructifice darul divin altundeva, unde ar fi fost mai bine apreciată.

Dezamăgită a fost, descurajată a fost, obosită, da. Totuși niciodată n-a dezertat de la locul descoperit ei de Domnul adorat. Rămânerea sa alături de biserică rămășiței ne oferă și cea mai corectă interpretare a învățăturilor ieșite de sub pana ei inspirată.

Motivele care ar justifica azi formarea unor grupe desprinse de corpul bisericii sunt mult mai numeroase, iar numărul lor va crește proporțional cu atacurile incredibile și tot mai ample împotriva acestei biserici, înainte de încheierea planului de mântuire. Într-o fază de „alergare“ asemănătoare, apostolul a scris: „În lucrurile în

Dezideriu Faluvegi

care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel. Urmați-mă pe mine“ „și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință“ (Filip. 3,15-17). Astfel neliniștea sufletească sinceră și justificată nu ne va îndemna la greșeli, ci propune o ancorare plină de credință în Dumnezeu.

Experiența corintenilor ne vine ca exemplu. Au prețuit - ca și noi - darurile spirituale. Mulți le-au și râvnit în mod sincer. Numai că acestea sunt date de Duhul Sfânt, când și cui vrea. Nefiind mulțumiți cu această „vrere“ a Duhului, unii - neliniștiți - au încercat să forțeze obținerea acestui dar spectaculos, însă nu fără muștră din partea apostolului (1 Cor. 14). Chiar dacă am susține cu texte inspirate, biblice, atitudinea lor, aceștia tot greșiți ar rămâne.

Motive care îi determină pe credincioși să formeze grupări separate de biserică

Starea generală a bisericii. Chiar la o observație sumară se pot recunoaște: nivelul spiritual actual scăzut față de nivelul final la care suntem chemați să ajungem, prin harul lui Dumnezeu, pentru a fi mântuiți; orientarea exagerată spre lumea prezentă; încetineala privind îndeplinirea mandatului evanghelic; platonizarea în studiu; păcate care nu sunt muștrate corespunzător; lipsă de zel, de însuflețire și de iubire. Lista rămâne deschisă pentru încă multe slăbiciuni prezente, dureroase.

Ce-i de făcut? Simplu: membrii care pot fi socotiți cu adevărat temători

de Dumnezeu, prin îndemnul și pilda lor, pot fi sare și lumină aici. Dacă se adună - doar ei - aparte, pe cine mai conservă și luminează?

Dorința de activitate însuflețită. Prin faptul că gruparea dezlipită de biserică se angajează în lucrări cu rezultate imediate, apropiate și vizibile, crește simțământul că ești folositor. Membrii grupului sunt gata de sacrificii, sunt voioși pentru că au găsit un teren de activitate înviorător, față de mișcarea greoaie a bisericii din care au ieșit.

Sentimentul de siguranță. Siguranța se alimentează din faptul că „toți“ membrii grupului dau dovadă de o înaltă ținută morală, țin la renumele grupului. Cel care era slab, acum se simte parcă purtat de ceilalți, de care aparține și despre care crede că sunt cu totul corespunzători solicitărilor timpului de față. Interesul manifestat de alte grupări independente - din apropiere sau, mai ales, de departe - face să se întărească și mai mult acest sentiment de siguranță colectivă. Faptul că mereu cresc la număr și devin prezenți în multe părți ale lumii, că pot prezenta rapoarte demne de laudat privind activitatea lor, le inspiră elan și încredere în planuri și în realizarea acestora.

Păzirea credinței înaintașilor. Această convingere transformă sentimentul de „nou“, din subconștientul celor dezlipiți, în sentimentul îndeplinirii unui mandat istoric. Ei se simt singurii păzitori ai tradițiilor originare, chiar dregători de spărturi, și se cred neinfluențați de lumea în schimbare.

Mirajul unei taine a grupului. Încă de la început, grupul se

formează în taină. Astfel se apără față de eventualele măsuri din partea administrației bisericești, gata oricând să-i condamne. Nu toți membrii înțeleg ideologia existenței grupului, dar, în mod mistic, se încred în clarviziunea inițiatorilor, care de obicei au și un farmec aparte.

Posibilitatea de a purta un nume. Mai ales un nume, care deja a obținut o oarecare onoare și respect în lume. Membrii grupului susțin că aparțin bisericii, ba mai mult, că ei sunt adevărații credincioși din biserică. Ei spun că fac parte din Laodicea, dar că nu merită reproșurile adresate Laodiceii. Mai mult decât atât, susțin că ei reprezintă faza măreață a istoriei finale a bisericii, fiind glasul celui mai strălucitor înger al speranței advente.

Motive secundare. De acestea chiar și membrii lucizi ai grupului s-ar feri, dar este imposibil. Astfel se atașează de grupul celor câștigați de idealuri și unii care, neavând o convingere personală fermă de nici un fel, speră ca în grup să împrumute așa ceva. Alte motive sunt poticnirea, nemulțumirea, supărarea, sentimentul înstrăinării și al inutilității, lipsa de apreciere în biserică (noi zicem: neintegrea). Impulsurile spre apropiere de un grup în care toți membrii pot să converseze cu ușurință unii cu alții, influența unor persoane apreciate sau îndrăgite, speranța mai multor succese privind biruința asupra ispitelor perseverente, avantajele materiale, accentuarea unor puncte de credință cărora li se atribuie o importanță neluată în seamă de biserică pot fi motive de atașare de grupuri individuale. Mulți însă caută, pur și simplu, un refugiu sau o compensație față de neîmplinirile vieții. În trecut, mulți s-au simțit deranjați chiar de numărul „mare” la care a ajuns prin harul divin comunitatea adventă.

Motivele din această categorie aduc apoi și asupra grupurilor în creștere aceleași zile negre de care se plânge biserică, al cărei năvod prinde feluriti pești.

Privind înapoi spre cele enumerate, putem spune că, la prima vedere, nu toate motivele de despărțire sunt demne de condam-

nat și nici neapărat păcătoase. În toate însă există un singur păcat comun, capital, condamnat și de Biblie, și de Spiritul Profeteției, și anume **dezbinarea**.

Pagube aduse de dezbinare

În ce privește Misiunea globală. Biserica adventă are o misiune globală, bine definită în Biblie, aceea de a avertiza și de a pregăti lumea întreagă în vederea iminentei reveniri a Domnului nostru Isus Hristos. Aceasta este și bucuria celor care au înțeles intenția divină: salvat, pentru a salva! Biserica, asumându-și această răspundere, se îngrijește global de nevoile câmpurilor misionare, potrivit priorităților, în măsura în care resursele necesare îi sunt asigurate de membrii ei și în măsura în care Dumnezeu dăruiește înțelepciune celor de la conducere.

De fapt, biserică are mulți acuzatori, dar un singur Apărător. Fariseii L-au pândit pe Domnul Hristos, ca să găsească greșeli în El. Cu mai puține eforturi, ar fi putut să fie mântuiți.

Mie, care locuiesc în București, nu-mi stau la dispoziție permanent acele vești îmbucurătoare, care ne-ar înștiința unde anume reușește Duhul lui Dumnezeu să miște inimi spre salvare, ca să pot verifica în mod continuu motivarea investițiilor. Lucrarea s-a extins foarte mult. Dumnezeu desfășoară o lucrare, în același timp, pentru întreaga lume. Chiar dacă în București lucrarea Lui s-ar încheia și ca vestire, și ca sfințire a inimii, totuși lucrarea încă nu e terminată, câtă vreme mai există miliarde de suflete la care nu a ajuns Evanghelia sau care nu sunt încă pregătite să o primească.

Dacă pentru o biserică mondială este greu să împingă înainte lucrarea atât pe plan geografic, cât și spre interiorul sufletului, atunci despre mișcările, grupările separate, oricât de sincere și de zeloase ar fi ele, se poate spune că nu pot reuși nici atât. Rezultatele senzaționale locale, întreprinse ici-colo, niciodată nu vor reprezenta lucrarea lui Dumnezeu global, ci doar o vor lipsi de fonduri și de oameni care ar putea să fie investiți în mod benefic.

Teoretizări doctrinale. Grupul dezlipit de biserică trebuie să aibă o viziune superioară față de cea a bisericii, privind învățăturile Sfințelilor Scripturi. Întrucât învățăturile bisericii sunt puternic fundamentate în măsura în care sunt descoperite de Dumnezeu, acele învățături zise superioare, sau lumini mai mari și mai noi, provin din surse umane, se suprapun celor stabilite și duc la dezbateri ce nu se vor termina niciodată definitiv, printr-un ultim cuvânt unanim acceptat.

Se pune accent pe discutarea naturii divino-umane a Domnului Hristos. Tema aceasta s-a dezbătut secole de-a rândul și, ca urmare, s-au dezbinat biserici, țări și imperii. Istoria bisericească ne confirmă aceasta. Apoi, se alcătuiesc scheme greu de înțeles privind adevărul simplu al îndreptării prin credință. Florile nu știu cum se produce parfumul lor; însă ele, cu dor și zâmbet plăcut, se îndreaptă spre soare. Cine sunt cei care alcătuiesc ceata minunată a celor 144.000? - Nici unul dintre cei care susțin că ei, *da!* Se poate impune reforma sanitară sau alte lucruri tot atât de necesare și de urgente, în mod uniform pentru toți membrii unei biserici mondiale? Doar așa cum s-ar putea sili stupul cu un bici: „Ieșiți, că e dimineață!” E drept să ne acuzăm unul pe altul că din cauza ta sau a lui nu primim Ploaia Târzie sau nu a venit Domnul? *Nu!* Dar putem să ne pregătim fiecare în vederea revărsării ei. Poate un om, un grup sau o conducere să curețe de păcat o întreagă biserică mondială? Niciodată, ci numai Acela care ne-a iubit și care Și-a dat viața pentru biserică.

(continuare în pag. 19)

Organizația - prietenul dvs.

Ce vă vine în minte atunci când citiți cuvântul „biserică”? O clădire, conducători, programe? Sau prieteni, o societate legată de Isus în închinare și slujire? Dar atunci când citiți cuvântul „organizație”? Mintea se duce la reguli, cerințe, obligații, control și disciplină? Ceva complicat, prea misterios ca să poată fi înțeles, ceva inflexibil și aspru, un sistem în fața căruia, ca individ, îți pierzi orice importanță?

Dacă aveți niște impresii negative despre biserică și organizație, iată prilejul să le corectăm. Teama și prejudecățile se dezvoltă cel mai bine în necunoaștere.

Bisericile sunt oameni care Îl iubesc pe Dumnezeu, au un nume, o istorie, o viziune și o misiune. Îmi îngăduiți să vă dau câteva teme de lucru? Completați, vă rog, spațiile albe de mai jos. Pentru ceea ce nu știți, căutați răspunsul la prietenii dvs. Nu abandonați până când nu ați aflat răspunsurile.

Ce știu despre comunitatea mea?

- Are un nume? Care este semnificația? _____
- Când a fost înființată? _____
- Care au fost momentele memorabile? _____
- Câți credincioși are? _____
- Cunosce cel puțin zece credincioși din ea? _____

• Care sunt proiectele ei cele mai importante pentru anul acesta? Dar pe termen lung? _____

Care este locul meu în această comunitate?

- De când o cunosc? În ce împrejurări? _____
- Când am fost botezat? Cine a fost pastorul? _____
- Care sunt numele celor care au fost botezați o dată cu mine? _____
- Cine mai face parte din grupa mea de Școala de Sabat? _____
- Cine îmi este diaconul? _____
- La ce activități am contribuit în ultimele șase luni (proiecte evanghelice, proiecte de construcție, vizite în grup, excursii, convenții)? _____

Cine sunt conducătorii comunității?

- prezbiteri _____
- prim diacon _____
- dirigințele Școlii de Sabat _____

- dirigințele de tineret _____
- secretar _____
- _____
- _____
- _____

• În caz de dificultăți spirituale sau familiale, cu cine pot să discut? _____

Comunitatea mea și celelalte

- Care sunt celelalte comunități ale districtului? Pe care le-am vizitat? _____
- Care sunt proiectele importante ale districtului pe plan misionar, de construcții, activități de tineret etc.? _____
- Cine sunt conducătorii conferinței mele?
  - președinte _____
  - secretar _____
  - trezorer _____
  - director pentru libertatea religioasă _____
  - director de tineret _____
  - coordonator pentru evanghelizare _____

Iată, câteva „sertare” importante ale organizației s-au umplut cu nume, experiențe, credință și viitor. Nu este așa că vă simțiți mai „acasă” în biserică? Mai este mult de făcut. Pe măsură ce veți avea mai multe legături umane în biserică, veți fi scutiți de crize inutile și veți deveni membrii ei activi și responsabili.

Vrem să vă mai împărtășim un aspect important al vieții bisericii. Deși Domnul Hristos este Conducătorul ei, prin latura ei umană, biserică este expusă riscului de a pierde din vedere scopul pentru care există. Uneori se formează o prăpastie între „organizatori” și „organizații”. Biserica trebuie să fie mereu deschisă spre reînnoire. Trebuie să ținem minte că organizația și regulamentele există pentru a răspândi Evanghelia. Conducătorii bisericii trebuie să fie încurajați să dezvolte comunicarea cu membrii bisericii. Iar credincioșii trebuie să fie deschiși față de planul lui Dumnezeu și să împărtășească bisericii înțelegerea la care au ajuns, privind misiunea noastră în aceste zile extraordinare ale istoriei.

Vă încurajez să discutați cu prietenii dvs. și cu conducătorii comunității următoarele subiecte:

- Care au fost lucrurile care nu mi-au plăcut la comunitate și care ar fi putut să mă facă să mă îndepărtez? _____
- Care au fost momentele mai dificile ale drumului credinței? _____
- Propunerile mele pentru a face biserică mai prietenoasă, o mai fidelă reprezentantă a Mântuitorului. _____
- Ce sunt dispus să fac pentru a-i sprijini pe alții? _____

Această pagină este deschisă pentru observațiile dvs., dragi cititori ai Suplimentului pentru cei de curând botezați, „Bun venit în familie”.

BUN VENIT ÎN FAMILIE

Noi credem că în viața Domnului Hristos, de desăvârșită ascultare de voința lui Dumnezeu, în suferințele Sale, în moartea și învierea Sa, Dumnezeu a prevăzut singurul mijloc de ispășire pentru păcatul neamului omenesc, astfel ca aceia care prin credință primesc această ispășire să poată avea viața veșnică și întreaga creațiune să poată înțelege mai bine sfânta și infinita iubire a Creatorului. Această ispășire desăvârșită apără neprihănirea Legii lui Dumnezeu și bunătatea caracterului Său, căci condamnă păcatul nostru și, în același timp, ea aduce împăcare și regenerare, asigură iertarea noastră. Moartea Domnului Hristos este înlocuire și expiatoare. Învierea Domnului Isus Hristos proclamă triumful lui Dumnezeu asupra forțelor răului și, acelor care acceptă ispășirea, le asigură biruința finală asupra păcatului și a morții. Ea declară domnia Domnului Isus Hristos, înaintea căruia se va pleca orice genunchi din cer și de pe pământ. (Ioan 3,16; Is. 53; 1 Pet. 2,21-22; 1 Cor. 15,3.4.20-22; 2 Cor. 5,14.15.19-21; Rom. 1,4; 3,25; 4,25; 8,3.4; 1 Ioan 2,2; 4,10; Col. 2,15; Fil. 2,6-11.)

Puncte fundamentale, 9

De ce a murit Domnul Isus?

Spre sfârșitul primului secol al erei creștine și al vieții apostolului Ioan, ultimul martor ocular al lucrării Domnului Hristos, au început să fie puse întrebări al căror răspuns se considerase că este de la sine înțeles: Cine a fost Isus? De ce a venit El? De ce a murit?

Răspunsuri la aceste întrebări au fost date printr-o mulțime de metafore pe care le descoperim în Scripturi: Mielul de jertfă al lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii; biruitorul împărat al împărățiilor; Lumina lumii. Domnul Isus era prezentat ca fiind Fiul lui Dumnezeu - un eliberator cosmic, un trimis al cerului, dar și Fiul omului, care S-a identificat cu noi. Una dintre imaginile cele mai grăitoare se găsește în ideea de răscumpărare. Domnul Isus spune: „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20,28). Preluând ecoul acestor cuvinte, Petru spune astfel: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpeștiți din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1,18.19).

Ideea de răscumpărare era obișnuită în lumea antică. Acest cuvânt desemna un lucru de valoare folosit pentru a redobândi ceva de la o casă de amanet. El se folosea și pentru obținerea libertății de către un sclav. Desigur, oamenii din vechime cunoșteau foarte bine obiceiul de a plăti un preț de răscumpărare pentru eliberarea unui ostatic sau a unui prizonier de război. De aici vine îndemnul lui Pavel: „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor” (1 Cor. 7,23).

Prețul de răscumpărare

Domnul Hristos Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru noi, păcătoșii. Dar acest adevăr important are puțin de-a face cu întrebarea: Cine a primit prețul? Biblia niciodată nu răspunde la această întrebare. Este mult mai important faptul că, prin ispășirea făcută de Domnul Hristos, a fost plătit un preț colosal, nu în limbaj pur comercial, ci pentru a realiza împăcarea dintre noi, păcătoșii decăzuți, și Dumnezeu nostru neprihănit. „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Rom. 5,10).

Niciodată nu trebuie să uităm că Dumnezeu nostru a fost Acela care a luat inițiativa pentru răscumpărarea noastră, că El a venit la noi. „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El, prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării” (2 Cor. 5,18). El continuă să vină la noi și astăzi. Când primim invitația Sa îndurătoare, trăim având siguranța mântuirii garantată prin moartea și prin învierea Sa.

Într-o singură frază scurtă, Pavel pătrunde în adâncimea a ceea ce înseamnă pentru Dumnezeu a iubi. „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Rom. 5,8). Trei adevăruri ne atrag atenția. Mai întâi, Dumnezeu Își demonstrează propria Sa iubire. În al doilea rând, înțelegem că suntem păcătoși inconștienți și fără ajutor. Iar în al treilea rând, vedem că El face primul pas în întregul plan pentru răscumpărarea noastră. În planul lui Dumnezeu, Domnul Hristos împlinește legământul cel veșnic, un angajament plănuit în mod amănunțit înainte de crearea lumii. El urma să-Și dea de bunăvoie viața pentru noi. Iubirea lui Dumnezeu este un angajament de nezdruccinat, inviolabil, o predispoziție în favoarea noastră care nu poate fi descurajată. Dragostea divină sub nici o formă nu poate fi clintită sau reținută. Este o căutare neobosită a lui Dumnezeu, care este nerăbdător să ajute, care nu renunță niciodată. În sensul acesta Dumnezeu este iubire.

Mântuirea înseamnă mai mult decât sentimentele bune dintre noi și Dumnezeu. Înseamnă o confruntare extremă între neprihănire și revolta omenească în care toți suntem cuprinși. Înseamnă o iubire care L-a dus pe Domnul Isus până la sacrificiul suprem ca să obțină pentru noi împăcarea cu Creatorul nostru. Scena fizică îngrozitoare de pe Golgota i-a ajutat pe oameni să întrezărească o iubire care, de fapt, înseamnă îndepărtarea vinovăției pentru fiecare păcat și suportarea consecințelor acestuia: înstrăinarea totală de Dumnezeu. Doar aici

Cum ne salvează Dumnezeu

se descoperă adâncimea iubirii persistente, jertfitoare de sine, a lui Dumnezeu.

Așa cum spunea Pavel, „avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5,1). Când Îl primim pe El, știind că El ne primește în iubirea Sa așa cum suntem, avem bucuria siguranței mântuirii. Dumnezeu este dragoste, iar mărimea acestei iubiri va continua să ni se descopere și după ce vom trece pe porțile Noului Ierusalim, în veșnicie.

Un text bine cunoscut din Noul Testament conține un adevăr pe care puțini traducători îl redau în mod clar. „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire” (Rom. 3,24,25). Versetul spune, în mod literal, că Domnul Hristos a devenit locul nostru de jertfă (cuvențitul grecesc *hilasterion*), o referire clară la sistemul de jertfe al israeliților din vechime. Atât în formă, cât și în esență, principiul este înlocuirea.

Așa cum se obișnuia în religiile păgâne, grecii antici încercau să-i îmbuneze pe zeii lor, potolindu-le mânia și căutându-le favoarea prin daruri și printr-un regim de fapte impuse. Din nefericire, unii creștini au și astăzi această părere, care se observă uneori în discuțiile despre credință și fapte. Dar această îmbunare, indiferent de motiv, este o idee păgână care trebuie să fie respinsă.

Favoarea Tatălui

În moartea Domnului Hristos, nu există nici o aluzie la efortul Mântuitorului de a câștiga favoarea Tatălui. Având deja această favoare, încrederea Sa L-a dus până la Calvar, cu toate că natura Lui umană se cutremura. Doar pe cruce, confruntat cu retragerea prezenței Tatălui datorită repulsiei față de păcat, despărțirea completă de Tatăl a fost clară. Când umbra vinovăției a căzut asupra Lui, de pe buzele Sale a ieșit un strigăt de agonie: „Pentru ce M-ai părăsit?” (Mat. 27,46). Prin aceasta, El a alunecat în groapa morții a doua, purtând povara respingerii din cauza răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. În acel punct, El a luat locul nostru. El are parte de disperarea păcătoșilor pierduți, care privesc în groapa neagră a distrugerii, lipsiți de speranță. Stând în locul nostru, „Mântuitorul nu putea să vadă prin porțile mormântului” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 633). Moartea L-a biruit ca pe păcătosul abandonat, singur, chiar în locul în care, pe drept, ar trebui să se afle fiecare dintre noi.

Domnul Isus a venit nu ca să-L îmbuneze pe Tatăl, ci să anuleze vinovăția și să-i curățească pe păcătoși. A fost un plan divin făcut mai dinainte, despre care Pavel spunea: „Ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu, pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât să fie neprihănit și, totuși, să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Rom. 3,25,26). *Cu alte cuvinte, în loc să răspundă pretenției lui Dumnezeu, aceasta s-a făcut la inițiativa Sa.* Domnul Isus a plătit prețul pentru răscumpărarea noastră și ne-a eliberat din robia păcatului. El ne-a arătat cum ne iubește Dumnezeu. Dar adevărata înțelegere o primim atunci când ne confruntăm cu natura disperată a păcatului nostru și cu felul în care trebuie să răspundă Dumnezeu în fața răzvrătirii care s-a dezlănțuit în universul Său.

În discuție este neprihănirea lui Dumnezeu, dreptatea Sa. Aici se află o deosebire categorică de ideile păgâne despre îmbunarea zeilor. Dumnezeu întinde un pod peste prăpastie. El Se așază în locul nostru, ca să demonstreze caracterul neschimbător al Legii Sale și aduce la îndeplinire tot ce este necesar. Domnul Hristos devine sacrificiul divin; crucea Lui, un altar (vezi 1 Cor. 5,7). Uimiți, stăm deoparte și privim cum El ia locul nostru, pentru noi. El „S-a dat pe Sine pentru noi” (Efes. 5,2) și „a adus o singură jertfă pentru păcate” (Evr. 10,12). Dumnezeu „a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4,10).

În Domnul Hristos, păcatul nostru a fost judecat și condamnat. Caracterul neprihănit al lui Dumnezeu rămâne intact și se pune capăt dezonorării acestui caracter. El ne-a împăcat, pentru ca acum să reverse binecuvântările Sale asupra noastră, a celor care-L primim prin credință. În fața întregului univers care e martor, ce ar fi putut El să facă mai mult?

Alegeți răspunsurile corecte:

1. Domnul Hristos a trăit o viață de ascultare desăvârșită de voința lui Dumnezeu și ne-a descoperit caracterul Tatălui:

a. deoarece viața Sa în corp omenesc a fost lipsită de riscul de a păcătuți.

b. deși a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, chiar infinit mai mult decât noi, fără să păcătuiască vreodată.

c. fiindcă S-a bizuit pe puterea Tatălui Său, în îndeplinirea misiunii Sale divine.

2. Moartea Domnului Isus:

a. a fost cauzată de chinurile crucii și de împunsătura suliței de către soldatul roman.

b. în realitate a fost doar o stare de inconștiență.

c. s-a produs prin sfârșire de inimă, din cauza chinului sufletească adus de păcatul lumii.

3. Domnul Hristos a murit de bunăvoie de moartea a doua, în locul nostru, al celor păcătoși:

a. ca să ne aducă desăvârșita ispășire de păcat și să îndreptească definitiv caracterul lui Dumnezeu, pe care Satana Îi acuzase că este egoist, dictatorial, aspru și răzbunător.

b. doar ca să ne arate iubirea lui Dumnezeu, să ne trezească simpatia și să ne determine să-L ascultăm.

c. ca să potolească mânia lui Dumnezeu; El a fost „executat” de Dumnezeu, spre a satisface pretenția lui Satana.

4. Strigătul „S-a sfârșit” însemna că:

a. nimicirea păcatului și a lui Satana era pe deplin sigură.

b. răscumpărarea omului era neîndoielnică, iar universul era de acum veșnic în siguranță.

c. Domnul Isus înțelegea pe deplin rezultatele jertfei Sale, aduse pe Golgota.

Răspunsuri corecte: 1. b, c; 2. c (vezi și Mat. 27,50; Luca 23,46; Ioan 19,34; *Hristos, Lumina lumii*, 1997, pag. 633, 650); 3. a; 4. a, b, c (vezi și *Hristos, Lumina lumii*, 1997, pag. 644)

Nu avem a ne teme de nimic... (1)

Primii adventiști „de ziua a șaptea“

Așa cum prima biserică creștină a trecut la începutul ei prin evenimentele descurajatoare din vinerea răstignirii Domnului Isus, tot astfel mișcarea adventistă a trecut, la începutul său, prin „Marea dezamăgire“. Cei care au simțit cu adevărat revărsarea Duhului Sfânt în mișcarea millerită n-au fost dispuși să nege trezirea spirituală de care avuseseră parte. Joseph Bates, James White și Ellen Harmon au fost trei dintre aceștia. Ei au devenit întemeietorii mișcării adventiste de ziua a șaptea.

Joseph Bates (1792-1872) fusese un căpitan de marină inflexibil. Deși nu se lăsa ușor convins, o dată ce accepta o idee, era un om de o energie și o activitate remarcabile. Au fost patru idei principale cărora și-a dedicat Bates viața. Acestea au fost: 1) Mișcarea de temperanță sau de reformă a sănătății 2) Mișcarea aboliționistă sau împotriva sclaviei 3) Mișcarea millerită sau a celei de-a doua veniri și 4) Mișcarea sabatariană (a sabbatului zilei a șaptea).

Ca reformator în domeniul sănătății, Bates a adoptat principiile de trăire cumpătată cu mult timp înainte ca mișcarea adventă să ia ființă. În anii 1820, el a renunțat pe neașteptate la folosirea alcoolului și tutunului, spre marea surprindere a celorlalți marinari. În anii 1830, a înlocuit din alimentație ceaiul, cafeaua, carnea, untul, brânza, prăjiturile și toate celelalte alimente bogate în grăsimi. Peste ani de zile, când mulți credincioși adventiști care aveau jumătate din vârsta lui sufereau din cauza lucrului excesiv și a slabei sănătăți, Bates le-a prezentat principiile reformei sanitare, care urma să devină o parte importantă a soliei adventiste de ziua a șaptea. Într-un secol în care durata medie a vieții era sub cincizeci de ani, Joseph Bates s-a bucurat de o sănătate robustă până la moarte, la vârsta de 80 de ani.

Când a aflat că Sabbatul lui Dumnezeu este ziua a șaptea, Bates nu a avut pace până când nu a cercetat chiar el subiectul acesta în Scriptură. Joseph Bates, mai mult decât oricine, le-a prezentat adevărul despre Sabbatul zilei a șaptea celorlalți credincioși care, mai târziu, au format Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

James White (1821-1881) a intrat în mișcarea millerită în 1842, când avea douăzeci și unu de ani. Datorită predicării lui, cel puțin o mie de persoane s-au alăturat mișcării millerite în următorii doi ani. În primăvara lui 1843, participând la o întâlnire millerită în Portland, Maine, James White a fost impresionat profund de mărturia unei tinere numite Ellen Harmon. Mai târziu, pe 30 august 1846, el s-a căsătorit cu Ellen. Împreună, aveau să devină doi dintre cei mai de seamă și mai influenți conducători din mișcarea adventistă de ziua a șaptea.

James White a fost fără îndoială un conducător capabil. El a contribuit mult la mișcarea adventă ca scriitor, editor, predicator și lider. El a început să tipărească prima publicație a bisericii, numită mai târziu *The Advent Review and Sabbath Herald*, iar astăzi *The Adventist Review*. De asemenea, el a înființat editurile *Review and Herald* și *Pacific Press*. A fost forța conducătoare ce a dus la organizarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea,

la începutul anilor 1860, și a fost ales drept primul președinte al acestei biserici, funcție pe care a refuzat să o accepte. Mai târziu, a acceptat o altă chemare și a îndeplinit trei mandate ca președinte.

James White a fost cel mai de seamă conducător administrativ al adventismului. A fost prietenul celor săraci și oprimați, un om practic, harnic și umil, care și-a dedicat viața pentru a-L sluji pe Domnul Hristos și mișcarea adventă.

Ellen White (1827-1915). În cei 35 de ani de căsnicie cu James, Ellen White a lucrat și a călătorit alături de el. În următorii 35 de ani după moartea soțului său, ea devenit persoana cu influența cea mai mare în întreaga istorie adventistă de ziua a șaptea. Chiar și astăzi, cărțile și scrierile sale continuă să modeleze gândirea adventistă în tot ce ține de credință și de viața practică.

În copilărie, a suferit un grav accident la față, din cauza căruia toată viața a avut o sănătate slabă. În adolescență, a folosit mult timp studiind Biblia, rugându-se și meditând. După 1844, primii adventiști au fost martorii unei revărsări a Duhului Sfânt în mijlocul lor, care i-a convins că Dumnezeu are o solie pe care ei trebuie să o prezinte lumii. Iar pe Ellen White o considerau ca fiind folosită de Duhul Sfânt, într-un mod unic în mișcarea adventă, pentru a transmite această convingere. De nenumărate ori, sfaturile ei inspirate au confirmat experiența lor și felul în care interpretaseră Scriptura.

Deși nu avusese parte de o educație superioară în sens oficial, Ellen White a fost extrem de dotată. Pe lângă faptul că printre adventiști a fost recunoscută ca fiind profet, ea a influențat și pe mulți neadventiști, lucrând eficient ca predicator, evanghelist, reformator în domeniul sănătății și al serviciilor sociale. Angajamentul de a-și dobândi singură o educație a fost întrecut doar de dorința sa de a cunoaște voința lui Dumnezeu și de a i se conforma.

Rolul său profetic era deseori dificil și descurajant, dar, în mai multe ocazii, ea a schimbat cursul istoriei adventiste prin curajul și credința ei. Viziunile sale au continuat până în anul morții ei, 1915. Amintirea clară a conducerii divine supranaturale din primii ani ai mișcării advente i-a oferit lui Ellen White tăria spirituală pentru a susține biserica, atunci când era amenințată de instabilitate sau de influențe dezbinatoare. Cu o ocazie, ea a spus astfel: „Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât de a uita felul în care ne-a condus Domnul și ceea ce ne-a învățat El în istoria noastră trecută“ (*Testimonies to Ministers*, pag. 21).

Pe scurt, putem spune că influența sa a întrecut-o cu mult pe a oricărei alte persoane din istoria adventismului de ziua a șaptea, pentru următoarele motive: (1) Ea a fost unul dintre principalii întemeietori ai bisericii și un pionier în mișcarea adventă, din primele zile ale acesteia. (2) A trăit mai mult decât oricare alt pionier din mișcarea adventă, murind în 1915, la vârsta de 87 de ani. (3) Cu ajutorul celor care au ajutat-o la redactare, a scris zeci de cărți și peste patru mii de articole. (4) A fost recunoscută de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ca fiind profet care a primit solii precise de la Dumnezeu.

Să ne ocupăm de violența în familie – repede!

Cele trei faze ale violenței ne pot crea o siguranță falsă, a lipsei de acțiune.

Nu un vrăjmaș mă batjocorește, căci aș suferi; nu protivnicul meu se ridică împotriva mea, căci m-aș ascunde dinaintea lui. Ci tu, pe care te socoteam una cu mine, tu, frate de cruce și prieten cu mine! Noi, care trăiam împreună într-o plăcută prietenie, și ne duceam împreună cu mulțimea în Casa lui Dumnezeu! (Ps. 55,12-14)

Cuvintele psalmistului descriu în mod viu propria lui dezamăgire de a fi persecutat de cineva în care altădată avea încredere. Aceste cuvinte despre trădare și durere sunt și o descriere tristă, dar realistă, a sentimentelor celor care suferă astăzi din cauza violenței în familie.

Ca adventiști de ziua a șaptea, ne vom lua timp să înțelegem umilințele și abuzurile care au loc în multe dintre familiile noastre, în toată lumea? Ce ne va determina să ne străduim în mod serios să eliminăm din familiile noastre această influență dăunătoare?

Sau nu cumva n-ar trebui să vorbim deloc despre acest subiect?

Este mai bine să tăcem? Unii ne îndeamnă să facem exact așa. Sunt ei mai înțelepți decât cei care doresc să vorbim deschis despre el?

Cum privește Dumnezeu violența

Gândindu-ne cum să răspundem la aceste întrebări, este important să vedem care este învățătura Scripturii.

Biblia ne spune că Dumnezeu urăște violența (Ps. 11,5; Mal. 2,16). Dumnezeu ne învață să căutăm dreptatea și să-i încurajăm pe cei asupriți (Is. 1,17; Luca 4,18) și care ne avertizează că va exista o pedeapsă divină pentru cei care îi fac pe cei mici, pe copii, să păcătuiască (Mat. 18,6).

Dumnezeul Scripturii dorește să audă laude și cântece de pe buzele copiilor și pruncilor (Ps.

Alberta Mazat

8,5). Dumnezeu dorește ca soții să-și iubească soțiile cu gingășie și cu sacrificiu de sine, așa cum Domnul Hristos iubește biserica (Efes. 5,25), nu supunându-le la intimidare și brutalitate.

Cred că noi facem lucrarea lui Dumnezeu atunci când le oferim ajutor atât celor care sunt persecutați, cât și celor care au stăruit în rolul de persecutori - care provoacă durere prin fapte atât de distructive.

Când nu se face nimic pentru a opri violența în familie, în general aceasta ia amploare, în loc să scadă.

Pentru ca această schimbare salvatoare să se producă, trebuie să fie întrerupt ciclul violenței în familiile noastre. Noi, creștinii, suntem chemați să ajutăm la oprirea violenței.

Modele previzibile

Altădată, credeam că abuzul este ceva ce se întâmplă ocazional în familie. Ne dădeam seama că nu este frumos, dar că se mai întâmplă. Nu știam că violența în familie este previzibilă. Această atitudine ne-a creat adesea o siguranță falsă, a lipsei de acțiune.

Și astfel, cunoașterea violenței - a formelor, durerii, efectului ei pe termen lung - era păstrată „sub cheie” în fiecare familie. Noi ne uitam în altă parte. Consideram că e „treaba lor”. Credeam că violența în familie are loc în primul rând fiindcă

cineva este prost dispus și că, uneori, pedeapsa este necesară.

Astăzi știm altfel. Cercetările și studiile atente arată că violența în familie este gravă și permanentă. Întrebarea este: Ce vor face creștinii în această privință?

Una dintre cele mai utile idei desprinse din cercetări este că există un *ciclu* al comportamentului violent. Violența nu vine din senin și rar se întâmplă o singură dată. Mai rău decât atât, când nu se face nimic pentru a fi oprită, violența de obicei ia amploare, în loc să scadă.

În ciclul violenței există trei faze distincte. Durata fiecărei faze poate varia mult. Însă modelul este sigur. Înțelegerea acestui model ne ajută să știm când să intervenim. Ne dă speranță. *Putem* opri ciclul violenței.

În descrierea celor trei faze ale acestui ciclu, vom folosi ca exemplu o situație în care soția este bătută. Și bărbații sunt agresivi. Statisticile arată, însă, că situațiile în care soția este agresată sunt de departe cele mai răspândite.

Prima fază: acumularea tensiunii

Agresorul devine nervos, iritabil și agitat. Tensiunea care prevestește furia crește. Soția își dă seama de acumularea acestor sentimente. Ea încearcă să evite orice comportament care a produs izbucnirile anterioare. Acestea ar putea fi lucruri inofensive, ca împachetarea „greșită” a unei cămăși sau faptul că masa nu a fost gata la timp.

Soția se supune opiniilor soțului său și încearcă să-l calmeze. Această fază poate dura mult timp, cu perioade alternative de tensiune mai mare sau mai mică, ori poate fi de scurtă durată. În cele din urmă este atins punctul critic și se declanșează o explozie de violență.

Esti o persoana predispusa la violenta?

1. Crezi ca, in calitate de cap de familie, dorintele tale trebuie sa fie aduse la indeplinire fara discutie sau contestare?
2. Ești posesiv și gelos față de soția ta?
3. Te simți deranjat și amenințat când această persoană vorbește cu altcineva de sex opus?
4. Ești irascibil?
5. O acuzi pe soția ta sau pe alții când te mâni?
6. Ceri acestei persoane să-ți dea socoteală de timpul în care n-a fost cu tine?
7. Ți verifici uneori soția/soțul printr-un telefon sau printr-o vizită instantanee, ca să te asiguri că este în locul unde te aștepti să fie?
8. De supărare, ai aruncat vreodată un obiect spre această persoană sau în altă parte?
9. Ți-ai îmbrâncit sau lovit vreodată soția/soțul?
10. Însiști să aveți relații intime când el sau ea nu preferă aceasta?
11. Te simți îndreptățit să critici, să ridiculizezi ori să insulti această persoană?
12. Au fost părinții tăi - amândoi sau vreunul dintre ei - educatori aspri, care se purtau violent unul cu altul, cu tine sau cu frații tăi și cu surorile tale?

Dacă relația ta este caracterizată de câteva dintre aceste comportamente, caută ajutor imediat, de dragul familiei tale și pentru fericirea ta și a copiilor tăi! Aceasta este răspunderea ta logică. Cu un ajutor corespunzător din afara familiei, viața voastră familială se poate schimba și îmbunătăți.

Esti victima unei relații violente?

1. Încerci să scuzi comportamentul aspru și grosolan al soțului sau prietenului tău?
2. Te-a îmbrâncit sau lovit vreodată această persoană?
3. Ți este frică de irascibilitatea lui/ei?
4. Ți este frică să nu fii de acord cu el/ea?
5. Faci deseori eforturi serioase ca să îi fii pe plac?
6. Trebuie să-i dai socoteală unde mergi sau cu cine te întâlnești în mod regulat?
7. Te acuză că ești prea prietenos sau că flirtezi cu persoane de sex opus?
8. Ți impune această persoană să ai sau să nu ai un serviciu în afara căminului și locul în care să lucrezi?
9. Administrează această persoană toți banii și impune felul în care sunt cheltuiți?
10. Te temi să refuzi relațiile intime cu această persoană, chiar atunci când, pentru vreun motiv, ai prefera să nu ai?
11. Te critică, te ridiculizează sau te insultă adesea?
12. Au fost părinții acestei persoane - ambii sau vreunul dintre ei - pretențioși, critici sau violenți față de ea în familie?

Dacă în relația dintre voi sunt prezente câteva dintre aceste comportamente, caută imediat ajutor. Cu un ajutor corespunzător din afara familiei, relațiile voastre familiale se pot schimba și îmbunătăți.

A doua fază: violența

În această fază, furia agresorului este scăpată de sub control; el caută motive să-și acuze soția că ea l-a provocat. Are impresia că trebuie să-i dea o lecție și că este vital ca el să rămână la putere.

Violența poate începe cu împingeri și îmbrânciri, cu palmuire sau ciupituri, iar apoi să se întelească. Ea include acte de teroare, cum sunt trântirea și sugrumarea; bătaia poate ajunge până la desfigurare și omor. Domnia teroarei poate să fie scurtă sau să dureze ore întregi; este posibil ca uneori să continue mai multe zile, intermitent.

De obicei, victima nu întoarce loviturile, deoarece crede că aceasta n-ar putea decât să sporească mânia. Ea se teme să ceară ajutor, fie de la prieteni sau familie, fie de la poliție, deoarece deseori agre-

sorul interpretează aceasta ca fiind „lipsă de loialitate“, care justifică și mai mult creșterea violenței.

Victima îl împacă adesea pe agresor, minimalizându-și rănilor sau acceptând că a avut o parte în provocarea atacului său. În cele din urmă, ajunge să creadă că ea este de vină.

A treia fază: calmul

Calmul este numit perioada „lunii de miere“. Este „recompensa“ făcută celui agresat pentru că a rămas în cadrul relației.

Agresorul este deseori cuprins de remușcări și regrete. Cu toate acestea, deși poate să ceară iertare, el nu-și asumă răspunderea pentru ce s-a întâmplat. Mai degrabă sugerează că, dacă soția nu l-ar supăra, ar putea să fie fericiți împreună.

Soțul va face lucruri dragute,

va cumpăra cadouri neașteptate și își va exprima o mare dorință după soția sa. Ea dorește atât de mult să creadă că el regretă cu adevărat și că se va schimba, încât devine nerealist de optimist și crede în promisiunile lui.

Are impresia că este răspunderea ei să ierte și să păstreze unitatea familiei. Ea îi mai dă încă o șansă. Uneori pot să treacă zile, luni sau ani până când ciclul reîncepe. În alte cazuri, cele trei faze se repetă zilnic.

De multe ori, agresorul se scuza, spunând că „a fost provocat“ și că nu și-a dat seama ce face. Totuși, este important să înțelegem că agresorul nu se poartă în același fel cu șeful, colegii de muncă sau prietenii lui de la biserică. El a învățat că familia este un loc în care poate să-și exercite violența în siguranță.

El își alege victimele în mod lucid și selectiv. Alege felurile de abuz pe care le va aplica. Alege chiar părțile corpului victimei care aproape sigur vor ascunde de ochii altora consecințele comportamentului său violent.

Dacă nu avem experiență în privința violenței în familie, adoptăm față de agresor aceeași atitudine ca și a celui agresat.

Mai întâi, ne este foarte greu să credem că se exercită violența. În al doilea rând, acuzăm victima în loc să acuzăm agresorul. Credem că victima trebuie să fi provocat izbucnirea.

În al treilea rând, sperăm că a treia fază - calmul - va dura la infinit. Sperăm că agresorul se va ține de promisiunea că nu va deveni iar violent. Poate că încurajăm victima să se roage mai mult și „să fie o soție mai bună“. Suntem amorțiți într-o siguranță falsă, a lipsei de acțiune.

Aceste reacții nu opresc violența în familie, ci, de fapt, îi permit să continue. În articolul următor, voi explora căi prin care să prevenim violența în familie și să intervenim în mod corespunzător.

Alberta Mazat a condus mai mulți ani, ca catedra de căsătorie și terapie familială, de la Universitatea Loma Linda. Este autoarea a trei cărți: That Friday in Eden, Fullness of Joy și Questions You've Asked About Sexuality.

Adventist Review, 1 februarie 1996

Pași spre Lumină

Interviu cu sora Alina Badea, redactor al studiilor Școlii de Sabat pentru copii.

Ce obiective urmăriți atunci când, trimestru de trimestru, puneți în mâinile copiilor, părinților și instructorilor studiile Școlii de Sabat pentru copii? Cum ar putea fi mai bine împlinite acestea?

Când a fost întrebată despre scrierile sale, sora White a spus că ele sunt „lumina mai mică ce conduce spre lumina cea mare - Biblia“. Cred că studiile Școlii de Sabat ar trebui să fie „cuiul“ în care agățăm lampa, ca să lumineze, întrerupătorul sau starterul, care declanșează aprinderea luminii. Cred că lecțiile Școlii de Sabat, în general, au menirea de a deschide gustul, de a trezi interesul pentru studiul Bibliei și al Spiritului Profetic.

Studiile pentru copii ar trebui să-i familiarizeze pe cei mici cu Biblia, să-i facă să o iubească, să citească din ea, s-o înțeleagă. Acesta este obiectivul de rangul întâi. Și aici, contribuția mea este foarte mică. Studiile pentru grupele de vârstă *Primii pași* (sub 4 ani), *Grădiniță* (4-8 ani) și *Primară* (8-12 ani), pe care le avem noi, sunt traduse și foarte puțin adaptate. Ele sunt gândite și elaborate de profesioniști, oameni cu experiență de la Conferința Generală. Aici, la redacție, ne străduim să le dăm o formă cât mai accesibilă pentru cititorul din România.

Și, pentru că sunt destinate copiilor care învață, printre altele, și să vorbească și să scrie corect, mai avem și un obiectiv de ordin „tehnic“: *o exprimare corectă, îngrijită, dar accesibilă și cât se poate de fluentă.*

Apoi *prezentarea* - aici ne descurcăm cu modestele mijloace pe care le avem: desene din revistele originale și hârtie a cărei calitate o știm cu toții. Idealul ar fi să le fie drag copiilor să ia broșura în mână

și să ceară să li se citească, să o coloreze, să completeze desenele, jocurile, să-și citească singuri.

În al doilea rând, mă gândesc la adulții care se ocupă de copii - părinți, bunici, instructori. După ce trecem prin școli de diferite niveluri, uităm că la cinci ani nu știm ce înseamnă „ruine“, „răpă“ sau „apicultor“ (am luat niște exemple la întâmplare). Unii își recunosc nepriceperea de a vorbi pe înțelesul copiilor. Materialele despre care vorbim se vor un ajutor în acest sens.

Dat fiind tirajul destul de mic, costul unui supliment pentru instructori ar fi mult prea mare. Am încercat să suplینim acest neajuns, prin sugestiile pentru instructori, din *Grădiniță*, și prin „Colțul părinților“, de la *Primară*. S-a tradus și s-a tipărit, timp de un an, un set de broșuri pentru instructorii de la *Primii pași*. Pentru că secțiunea *Primii pași*, în sine, era o noutate, cererea a fost atât de mică, încât aceste broșuri nu au mai fost tipărite. Tirajul a scăzut de la 1000, în primul trimestru, la 50 de exemplare, în ultimul trimestru al anului.

Cu *Juniorii* este mai complicat. Intervențiile de adaptare la cultura românească și, dacă vreți, la sistemul de învățământ adventist din România, ceva mai „ortodox“ (în sensul cel mai bun al cuvântului) decât în vest, sunt mai mari, dar încă insuficiente.

Cum ar putea fi mai bine împlinite aceste obiective? Prin colaborare. Ar fi de mare folos pentru redacție, dar și pentru „beneficiari“, observațiile și sugestiile venite de la copii, părinți și instructori. Folosesc ocazia să îi rog pe toți cei care pot ajuta în felul acesta să-și exprime deschis (dez)aprecierile și să ne dea sugestii pentru îmbunătățiri,

trimitându-le pe adresa *Curierului*, cu mențiunea „Pentru Școala de Sabat copii“.

Ați putea să ne spuneți câteva lucruri despre începutul lucrării dv. în cadrul Școlii de Sabat pentru copii și despre condițiile în care se desfășura această activitate înainte de 1989?

Am lucrat în comunitate la Școala de Sabat copii vreo cincisprezece ani fără întreruperi, la secțiunea *Grădiniță*. La celelalte secțiuni, mai puțin și mai rar.

În general, tot ce „a fost“ ni se pare mai bun, mai frumos, fără să ne dăm seama că și noi „am fost“ mai entuziaști, mai creativi, mai înțelegători.

Când am început activitatea, era, de fapt, o reluare timidă, după vreo douăzeci de ani de întrerupere. Aveam o mäsută de voiaj, cu o față de masă lungă, așa încât figurinele din polistiren, decupate cu fir cald, să poată trece rapid în cutia care încăpea perfect sub masă, dacă veneau „oaspeți neașteptați“ și la Labirint cam veneau.

Cu materialele scrise a fost „greu, dar frumos“, cum spune o poezie, pentru că nu aveam decât o carte de prin anii '40 - *Biblia în cinci ani*. Cei mai în vârstă poate că își amintesc schițele alb pe negru, care ilustrau cumva lecția. Se dădea doar pasajul biblic și textul de memorizat. Prin urmare, citeam din Biblie, din Spiritul Profetic. Apoi au apărut - prin sora Magdalena Dumitrescu și „echipa“ - mai întâi *Bible Story*, de Arthur Maxwell, și după aceea lecțiunile adevărate, destinate să fie lecții pentru diferite grupe de vârstă.

Poate că ar fi ceva de spus despre „echipa“ - o rețea incredibilă de oameni interesați, binevo-

itori, cu dare de mână și de inimă, oameni dispuși să riște traducând, dactilografiind, desenând, multiplicând și difuzând ilegal materiale religioase. Să nu vă închipuiți însă că erau de-acum pentru fiecare. Am fost fericiți când am avut un exemplar complet de *Primară* pentru comunitate. Pentru copii, scriam de mână, pe cartonașe de cărți de vizită, titlul, textul, referințele și desenam ceva ca să aibă de colorat în fiecare zi, după ce citeau lecția din Biblie (o floare, o petală de floare, un spic, un bob dintr-un spic, un coș cu flori, o floare dintr-un coșuleț).

Cum apreciați interesul părinților și pe cel al copiilor din biserică față de actualele materiale ale Școlii de Sabat pentru copii? Dar pe cel al pastorilor și al responsabililor din comunități?

Din nefericire, activitatea „din birou” este destul de ruptă de realitatea „din teren”. În urmă cu patru-cinci ani, s-au ținut întâlniri de instruire și schimb de experiență cu instructorii Școlii de Sabat în vreo douăsprezece centre din țară. Atunci, materialele erau apreciate, probabil și datorită noutății. Primele numere au fost foarte modeste, ca să spunem doar atât, traduceri mai stângace, cu greșeli destule, apăreau cu întârziere, dar erau ceva nou. De acum, sunt ca orice lucru care „este” și „este ceva obișnuit”. A dispărut aura de „nou”.

În legătură cu interesul responsabililor și al pastorilor, tot de la întâlnirile de atunci știu că, în general, dacă nu au în casă copii, materialele acestea le sunt foarte puțin cunoscute. Un sondaj făcut prin conferințe sau chiar prin *Curier* probabil că ar da o imagine reală.

Întrebarea se referea la „actualele” materiale. În principiu, materialele pentru *Primii pași* se repetă la doi ani, *Grădinița* și *Primara* la trei. Ultima serie de *Primară* primită de la Conferința Generală este puțin modificată - povestirea biblică este mai scurtă, nu mai sunt jocurile, ci alte povestiri cu mici sugestii pentru meditație și rugăciune.

Studiile pentru *Juniori* sunt mai noi. Se pare că și „la centru” s-au făcut schimbări, la sugestia cititorilor. Problema studiilor pentru ju-

niori este în atenția responsabililor de la Uniune și de la conferințe anul acesta.

Care credeți că sunt unele dintre avantajele și dezavantajele acestor studii în forma lor actuală? Ce planuri de viitor există privind studiile Școlii de Sabat pentru copii?

La studiile pentru *Primii pași*, materialul pentru părinți este excepțional. Pentru copii, ar fi de dorit o broșură cu poze mari și frumos colorate. Din nefericire, tirajul extrem de mic (să nu fie oare decât 2.500 de copii sub patru ani, într-o țară cu 70.000 de adventiști?) ar face să crească enorm costul, și așa destul de mare. Prețul de vânzare este mai mic decât cel de producție, pentru că materialele sunt subvenționate. Pentru o broșură cu policromie, e nevoie și de hârtie bună, deci scumpă.

Același lucru este valabil și pentru *Grădinița*. Probabil că încă există ideea greșită, foarte greșită, că un copil mic nu înțelege mare lucru, deci „nu merită”.

Principalul avantaj este *structurarea materialului*, așa încât în trei ani se studiază Biblia, de la Genesa la Apocalipsa, pe nivelurile de înțelegere respective. Însă *tendința de a citi povestirea din broșură și de a nu o mai citi din Biblie* nu poate fi decât un dezavantaj.

În privința planurilor - destul de greu de spus ceva precis. „Sunt subvenționate”, „tirajul este mic”, „oricum se folosesc un trimestru și gata!” sunt argumentele „forte”, care stau în calea realizării unor broșuri mai frumoase, mai atractive pentru copii, deci mai eficiente. Aș putea vorbi de vise și de nădejdi. Aici ar intra mai întâi niște reviste grozav de frumoase, scrise cu litere

mari, având poze cât pagina, frumos colorate, pe care copilul de un an și jumătate - doi să poată arăta care sunt ochii lui Samuel, care sunt mânuțele care ajută și cum să le țină când face

„Tată-Tată”. Și o revistă la fel de frumoasă, cu poze la fel de mari, pe care copilul de cinci-șase ani să arate coiful lui Goliat și praștia lui David, să mângâie cu degetul aripile îngerilor și să învețe să silabisească, pe literele mari ale cărții lui, numele Domnului Isus, al lui Ioan, să-și scrie și el numele alături.

Și, ca să știm cum ar vrea *Juniorii* să fie lecțiile lor, ca să-i intereseze și să le placă, scrieți-ne! Dumneavoastră, părinții și instructorii, știți din experiență, mai bine decât alții, cum reușiți să-i faceți pe preadolescenți și pe adolescenți să învețe cu plăcere din Biblie sau ce i-ar interesa.

Ce mesaj doriți să le transmiteți părinților și instructorilor Școlii de Sabat pentru copii?

Poate nu chiar un mesaj, ci, mai degrabă, o urare. Le doresc părinților să-și găsească timp să se roage pentru copii și cu ei, să studieze Biblia cu copiii și pentru copii, ca să se poată achita cât mai bine de lucrarea încredințată în cel mai important câmp misionar - familia. Iar instructorilor - timp și disponibilitatea de a învăța, chiar dacă deja știu multe, cum să-i învețe pe copii, cum să-i asculte, să-i înțeleagă.

Este o vreme în care copiii au de făcut alegeri mai greu de făcut decât pe vremea când eram noi ca ei. De o parte, Biblia, frumoasă, dar veche și cam necitită de la bunica încoace, și de alta - televizorul, video și, mai nou, computerul, cu o ofertă căreia nu-ți ajunge timpul să-i faci față: lecții, muzică, jocuri, Internet.

Să nu uităm că cea mai de preț moștenire pe care le-o transmitem copiilor sunt valorile. Iar ierarhizarea lor o înțeleg și o preiau din faptele și din atitudinile noastre, nu din sfaturi.

Soarele

un ajutor la dispoziția dumnezevoastră

„Dulce este lumina și o plăcere pentru ochi să vadă soarele.” (Ecl. 11,7)

Indrăgesc o întâmplare biblică în care soarele intră în scenă într-un rol principal. Îmi trebuie o credință la fel de mare ca a lui Iosua pentru a putea accepta și eu minunea de atunci. O găsim relatată în Iosua 10,12-13. Prețuiesc această relatare pentru că acțiunea ei are loc într-o luptă al cărei rezultat ar rămâne incert dacă Dumnezeu n-ar interveni direct și decisiv. O luptă în care Dumnezeu ascultă glasul unui om care simte neputința lui și a fraților săi de a împlini o mare misiune. Ceea ce este însă semnificativ este tocmai actorul ales să joace rolul principal: soarele. Ceea ce pentru multe religii este doar un dumnezeu, pentru Iosua este doar un soldat în oștirea lui Dumnezeu, care nu poate decât să asculte, disciplinat, de Generalul său.

Ce legătură poate fi însă între o asemenea relatare și realitatea existenței noastre de acum? Se derulează și astăzi o luptă aprigă? Ne angajează ea pe fiecare dintre noi și pe toți ca biserică? Desigur!

Ne putem gândi imediat la războiul ce se dă între adevăr și minciună, între lumină și întuneric, în sens spiritual, și așa este! Dumnezeu ne-a lărgit viziunea asupra a tot ceea ce privește viața și evlavia mult peste aspectele pe care le cunoașteau, bunăoară, creștinii din vremea reformatorilor. Numai că această lumină, strălucind din belșug, nu se referă doar la doctrine religioase, pentru că nici războiul care ne implică nu este doar la nivelul conștiinței. El implică ființa întreagă, atât sufletul, cât și trupul nostru. Lagărele de prizonieri ale celui rău se numesc obiceiuri nesănătoase. Aliații noștri în luptă nu sunt nici ei neîn-

Horia Enache

semnați. Ca să reușim, nu trebuie să ne lipsească nici unul dintre ei. Vom privi mai cu atenție în această ocazie la cel mai „strălucitor” aliat al nostru: *soarele și lumina naturală*.

În urmă cu peste o sută cincizeci de ani, concepția populară era aceea că lumina soarelui nu trebuie să pătrundă în camerele locuite. Ferestrele erau bine acoperite și erau ținute închise în timpul zilei, ca să nu pătrundă lumina soarelui, iar seara, pentru a nu intra aerul proaspăt al nopții, despre care se credea că poartă miisme aducătoare de boli!

Vă imaginați ce revoluționare trebuie să fi fost pentru oamenii de atunci următoarele sfaturi primite prin sora White: „La construirea caselor, este deosebit de important să se asigure ventilație și foarte multă lumină. O cameră nu este potrivită să servească drept dormitor dacă nu este expusă zilnic luminii și curentului de aer” (Ellen White, *Căminul adventist*, pag. 133).

Cuvintele acestea inspirate au ajuns repede să capete o confirmare științifică. În 1877, doi cercetători, Doans și Blunt, au observat că lumina soarelui ucide bacteriile. Cei doi savanți au însămânțat bacterii pe diferite medii de cultură și, din greșeală, câteva dintre eprubete au fost expuse luminii. Bacteriile au crescut doar în eprubetele rămase la umbră. Astăzi se știe că lumina soarelui, mai ales prin razele ultraviolete, are capacitatea de a ucide bacterii și virusuri. De aceea, în practica medicală se folosește astăzi lampa de raze ultraviolete pentru sterilizarea su-

prafetelor în diferite încăperi, care nu pot fi sterilizate prin alte metode. Iată un motiv serios pentru care merită să lăsăm lumina soarelui să pătrundă din abundență în casele noastre.

Bineînțeles, tapițeria se va mai decolora, covoarele de asemenea, dar este timpul ca acela care prețuiește mai mult culoarea decât sănătatea lui și a familiei sale să se întrebe cărui dumnezeu i se închină! Și încă un sfat practic: din moment ce nu ne permitem să schimbăm zilnic lenjeria de pat, este foarte folositor obiceiul de a o aerisi și expune la soare înainte de a ne grăbi să o așezăm într-o ladă închisă și întunecoasă. Dacă majoritatea virusurilor și a altor microorganisme, care provoacă astăzi maladii grave sau chiar ucigătoare, nu ar fi atât de vulnerabile la acțiunea razelor de soare, cât de îngrijorătoare ar fi posibilitatea răspândirii lor! Din fericire însă, soarele ne este, ca și lui Iosua odinioară, un aliat prețios!

Spiritual vorbind, ne putem întreba ce se întâmplă atunci când Lumina lumii nu ajunge să sterilizeze, cu razele Sale vindecătoare, toate ascunzișurile inimii? Aceasta ne expune sigur riscului de a mai păstra germeii păcatului, atât de rezistenți la întuneric și gata oricând să contamineze tot restul sufletului nostru.

Nu trebuie să ne gândim însă că soarele e bun numai pentru că ne scapă de microbi! Sunt convins că el a fost benefic și în Eden. În Eclesiastul 11,7, Solomon spune astfel: *Dulce este lumina și o plăcere pentru ochi să vadă soarele!* Este binecunoscut faptul că, în țările nordice, în localitățile aflate în

apropierea Cercului Polar, unde iarna înseamnă noapte, oamenii suferă depresii nervoase din cauza lipsei soarelui luni de zile în șir.

Această situație extremă ne arată influența luminii naturale asupra sistemului nervos. Ea produce relaxare, o senzație de bună dispoziție, scade încordarea în tonusul mușchilor și, foarte probabil, crește sinteza endorfinelor în creier. Animalele știu acest lucru din instinct și nu pierd ocazia unei băi de soare, când și-o pot permite. Noi înșine avem de câștigat atunci când privim lumina naturală nefiltrată prin geamuri sau ochelari. Nu e nevoie și nici nu trebuie să privim direct soarele. El poate produce leziuni retinei și nervului optic. Lumina naturală indirectă, cea reflectată de clădiri, apă, vegetație, pământ, este aceea de care avem nevoie și de care este bine să ne bucurăm.

Tot ea este și cea mai sănătoasă pentru citit, cu condiția să pătrundă din abundență în cameră. Altfel, trebuie suplimentată cu lumină artificială. În ce privește lumina artificială și mai ales în cazul folosirii tuburilor fluorescente, este valabil același principiu: este mai sănătoasă lumina indirectă, reflectată de tavan. Culoarea zăgrăvelii poate influența mult nivelul de luminozitate al încăperii. Cum vă simțiți, de exemplu, într-o sală zăgrăvită în verde

închis? Dacă vă lipsește buna dispoziție, gândiți-vă, printre altele, și la culoarea zăgrăvelii din locul în care petreceți cel mai mult timp.

Pe lângă cantitatea și calitatea luminii, este importantă și direcția din care vine lumina. În cazul scrisului și al cititului, este recomandabil ca lumina să vină din partea opusă mâinii cu care scrii (stânga pentru dreptaci). Aceste aspecte sunt cunoscute și de către arhitecți și de inginerii constructori, care știu că poziția ideală pentru ferestre este către miazăzi, așa încât să te poți bucura de lumina naturală mai tot timpul zilei. Dacă aveți în vedere construirea unei locuințe sau a unei case de rugăciune ori închirierea unui apartament, nu uitați acest principiu, pentru a putea face o alegere cât mai bună cu putință.

O altă aplicație importantă pentru sănătatea noastră este legată de sinteza vitaminei D în piele, sub acțiunea razelor solare. Vitamina D, sau antirahitică, acționează asemenea unui hormon și joacă un rol esențial la copii, dar și la adulți. Ce influență are vitamina D în organism? Ea asigură rezistența și forma normală a oaselor, precum și o proporție optimă între calciul și fosforul din organism.

Spre deosebire de celelalte vitamine, pe care organismul nu le

poate produce, vitamina D se poate forma în piele, sub acțiunea razelor solare asupra unor compuși derivați din colesterol. Expunându-ne zilnic pielea la soare pentru 15-20 de minute, vom putea să ne asigurăm necesarul de vitamina D (400 u.i./zi pentru toate vârstele). Faptul acesta este important pentru adulți, dar mai ales pentru copiii mici. Carența vitaminei D la copii duce la apariția deformărilor osoase definitive. Cele prezentate mai sus nu trebuie să le conducă pe mame la neglijarea schemelor de tratament pentru profilaxia rahitismului, ci mai degrabă să le încurajeze să-și ia timp pentru plimbări zilnice, în aer liber, cu micuții lor copii.

Lumina soarelui poate face însă mult mai mult pentru cei care o folosesc cu înțelepciune. Ea fortifică sistemul de apărare al corpului, promovează sănătatea pielii, ajută la vindecarea sau ameliorarea unor boli de piele. Lumina soarelui poate să devină însă un pericol deosebit, ori de câte ori expunerea la soare, fie la plajă, fie în timpul muncii, nu se face progresiv și cu măsură. Nu există numai riscul extinderii, ci, mai mult, al declanșării unui cancer de piele. Acest fapt este la fel de riscant pentru agricultori și vizează în special zonele neacoperite: fața, buzele, pieptul. În mod deosebit,

Test de autoevaluare

Întrebări pe care să ni le punem	Da	Nu
Folosc cel puțin 15 minute zilnic într-o plimbare în aer liber, într-o zonă bine însorită?	Evit carența de vitamina D.	Există riscul de apariție a rahitismului, la copii, sau a osteomalaciei, la adulți.
Obişnuiesc să port pălărie de soare și haine răcoase, pentru a-mi proteja pielea, ori de câte ori trebuie să lucrez, vara, în aer liber?	Evit riscul insolației sau al arsurii și pe cel al unui cancer de piele.	Există riscul imediat de insolație, de arsuri de piele. Peste ani de zile, poate debuta un cancer de piele pe zonele expuse la soare.
Deschid ferestrele și ridic jaluzelele, chiar dacă se va decolora tapiteria?	Mă bucur de o ambianță sănătoasă în cameră.	Risc să transform camera într-un loc propice supraviețuirii multor microbi.
Folosc mijloace de protecție, vara, în timp ce fac plajă sau când lucrez în aer liber, chiar dacă este nor?	Evit riscul de insolație, de arsură.	Mă expun riscului de insolație, de arsură.
Seara, folosesc în cameră o lumină slabă pentru a realiza economisirea energiei electrice?	Lumina slabă suprasolicită vederea, alterează acuitatea vizuală, produce oboseală, cefalee.	Este un sacrificiu care merită.

prezența alunițelor poate constitui un punct de plecare pentru un melanom malign, mai ales atunci când acestea nu sunt acoperite sau protejate prin creme-ecran. Acest tip de cancer are o capacitate mare de metastazare (generalizare) față de celulele cancere de piele.

Iată câteva sfaturi practice:

- Vara, cel mai potrivit timp pentru plajă este dimineața devreme sau după-amiaza, spre seară.

- Dacă aveți un ten alb (persoanele blonde), începeți baia de soare cu cinci minute pe față și cinci minute pe spate și creșteți cu cinci minute în fiecare zi, până la treizeci de minute pe față și treizeci de minute pe spate.

- Persoanele cu pielea mai închisă (brunete) pot începe cu cincisprezece minute, apoi să mărească zilnic timpul de expunere, cu cincisprezece minute în loc de cinci minute.

- Atenție la zilele cu nor! Și în ele vă puteți arde pielea!

- Dacă doriți să rămâneți pe plajă sau dacă trebuie să lucrați în aer liber mai mult timp decât maximul amintit mai sus, protejați-vă obligatoriu pielea prin haine sau creme-ecran. Altfel, riscurile pot deveni mai mari decât beneficiile!

- În caz de arsuri ale pielii, puteți folosi gheață sau comprese reci înmuiate în soluție de sulfat de aluminiu 1%.

Soarele poate să ne fie aliat în acest război de proporții, care privește starea de sănătate a corpului nostru. Putem reuși doar dacă avem credință și dacă suntem dispuși să primim învățătura pe care ne-o dă Dumnezeu.

Nu putem privi soarele direct, fără să ne dăuneze, dar putem să privim lumea scaldată în razele lui și să ne umplem de sănătate. Nici pe Dumnezeu nu-L putem vedea în mod nemijlocit, dar putem înțelege și cunoaște bunătatea Lui din toate lucrările mâinilor Sale, destinate fericirii noastre.

dr. Horia Enache este directorul departamentului Sănătate și Temperanță în Conferința Muntenia.

Solia adventistă / (urmare din pag. 9)
se află pe un nemărginit ocean al nesiguranței. Dumnezeu nu le-a descoperit niciodată muritorilor felul exact în care a îndeplinit lucrările creației în șase zile literale. Lucrările Sale creatoare sunt la fel de neînțelese ca și existența Sa* (Ellen White, *Spiritual Gifts*, vol. 3, pag. 93).

Marco Terreros (Ph.D., Andrews University), predă teologia, știința și religia la Columbia Adventist University. Adresa lui este: Apartado Aereo 877; Medellin; Columbia. Acest articol a fost preluat din revista Dialogue 8:2 - 1996

Note și referințe

1. În evoluționismul teist, numit uneori „evoluționism biblic”, procesul evolutiv este înțeles ca fiind manifestarea lucrării lui Dumnezeu în natură. În contextul acesta, se consideră că lucrarea creatoare a lui Dumnezeu are două aspecte: (1) „Aspectul fondamental”, în care existența finită a lumii naturale depinde în fiecare clipă de acțiunea divină; și (2) „aspectul progresiv”, în care, în cursul evoluției, apar creaturi noi și caracteristici noi, într-un mod creator. Vezi Richard Bube, „Biblical Evolutionism”, *Journal of the American Scientific Affiliation* 23:4 (December 1971), pag. 141.

2. Van Till, pag. 265; vezi și pag. 249-275 pentru expunerea mai completă, de către Van Till, a ceea ce el numește „perspectivă creaționomică”. Van Tills preferă această denumire în locul termenului „evoluționism teist”.

3. Teoria golului sugerează că, între Genesa 1,1 și 1,2 au trecut milioane de ani și că creațiunea s-a produs în trei etape: o perioadă pre-adamică, în care pământul era frumos; o perioadă intermediară, în care el a ajuns pustiu și fără formă; și perioada de „reconstituire”, descrisă în Genesa 1,3.

4. Teoria erelor geologice postulează că zilele creației nu au fost zile literale, ci perioade de timp foarte lungi.

5. Teoria artistică socotește că raportul din Genesa este un raport literar și artistic, menit să transmită adevărul religios, dar nu realitatea științifică.

6. Teoria genealogiilor incomplete. Teoria pretinde că, dacă genealogiile omit generații - și unele cu siguranță omit - aceste omisiuni ar putea explica tot timpul necesar pentru ca să aibă loc evoluția.

7. Cititorii interesați să obțină un exemplar orientativ și informații referitoare la abonament pot să scrie la Editor, Origins; Geoscience Research Institute; Loma Linda University; Loma Linda, CA 92350; U. S. A.

Îți scriu / (urmare din pag. 12)

Actuala formulare a învățăturilor noastre este satisfăcătoare pentru mântuire și, când va fi nevoie de lămuriri mai amănunțite, Dumnezeu le va descoperi, însă o va face pe înțelesul omului simplu și conform descoperirilor primite până acum.

Atitudinea ostilă față de biserică. Membrii dezlipiți trebuie să justifice continuu de ce sunt *acolo* și de ce nu sunt *aici*. Sunt nevoiți să acuze. De fapt, biserica are mulți acuzatori, dar un singur Apărător. Fariseii L-au pândit pe Domnul Hristos, ca să găsească greșeli în El. Cu mai puține eforturi, ar fi putut să fie mântuiți.

Producerea de confuzii. Lumea știe că nici adventiștii nu sunt așa cum trebuie, dar recunoaște că învățăturile lor sunt biblice. Însă ce se întâmplă atunci când în fața lor apar două sau trei feluri de adventiști, fiecare grup vestind că învățăturile celui alt nu sunt corecte? În dezbinarea credincioșilor, selavii păcatului găsesc un puternic motiv de a rămâne tot în păcat. Membrii păcătoși ai bisericii se pot pocăi, și mulți se vor pocăi, dar starea îndelungată de dezbinare poate produce pagube ce rămân veșnic ireparabile.

Pierderea multor suflete prețioase. Vedem cât de puțină putere are creștinismul dezbinat când e vorba de stăvilirea valurilor răului! Dumnezeu a rânduit o biserică pentru ca ea să vestească și să exemplifice poruncile Sale și credința Domnului Isus Hristos. Desigur, am mări răul, dacă ne-am așeza pe poziția: „Spune ceva, ca să te pot contrazice!” În schimb, va aduce o mare binecuvântare ziua în care nu ne vom mândri cu dezbinarea, ci o vom numi păcat, și anume păcat mai mare decât păcatul vădit și urât al unui membru al bisericii, decât procedeul greșit al unui conducător lipsit de înțelepciune sau decât afirmațiile chiar greșite ale unor reprezentanți ai bisericii din gura cărora am fi așteptat adevărul.

Întreita solie ne cheamă *aici*. Nicidecum și *aici* și *acolo*. Iubirea noastră te cheamă: *aici*.

Dezideriu Faluveyg este profesor la Institutul Teologic Adventist.

De ce curăță săpunul?

Ti s-a întâmplat vreodată asta? Mama îți spune să te speli pe față, și te speli. Apoi ea se uită la tine și-ți spune să te speli iarăși, cu săpun. Te-ai întrebat vreodată de ce uneori te poți spăla foarte bine numai cu apă, dar alteori trebuie să folosești și săpun?

Aceasta se întâmplă din cauza grăsimilor. Uneori, murdăria care se așază pe noi conține grăsimi, adică ulei.

Dacă nu conține grăsimi, murdăria se poate spăla ușor cu apă. Când ne spălăm, apa și murdăria se amestecă, apa absoarbe murdăria și o îndepărtează. Suntem complet curați! Și ne răcorim.

Însă dacă praful de pe tine este amestecat cu grăsimi, nu mai este așa ușor. Apa și grăsimile nu se vor amesteca. Nu te vei putea spăla doar cu apă.

Dar tocmai acum intervine săpunul ca să ne scoată din încurcătură.

Rosy Tetz

Săpunul se poate amesteca atât cu apa, cât și cu grăsimile. Săpunul se amestecă mai întâi cu apa, iar apoi merge în căutarea prafului amestecat cu grăsimi. După aceea, săpunul și apa înconjoară acest praf uleios și, cum s-ar zice, îl atacă, trăgând de el și rupându-l în particule mici. După ce grăsimile au fost descompuse în aceste picături foarte mici, apa poate să dizolve și să îndepărteze murdăria.

Câteodată, spunem că spălarea prafului de pe noi și curățirea de păcat se aseamănă între ele. Biblia vorbește în multe locuri despre „spălarea” de păcat. Când Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ierte, simțim că inima noastră este spălată și curățită.

Dar, atunci când cerem iertare, este nevoie să și promitem că vom încerca să nu mai facem acele

greșeli. Acesta este „săpunul” în spălarea de păcat.

În Isaia 1,16 ni se spune astfel: „Încetați să mai faceți relele pe care văd că le faceți. Nu mai faceți răutăți!” (după o traducere pentru copii). Am putea spune că Dumnezeu ne poruncește să ne spălăm din nou, iar de data aceasta, să folosim și săpun.

Domnul Isus te va ajuta să fii curat(ă). El a promis aceasta. Cere-I iertare și roagă-L să te ajute să fii mai cuminte. El te va ajuta. Ca și atunci când te speli și cu săpun, și cu apă.

Activitate

Vrei să vezi cum sunt atacate grăsimile de către săpun? Încearcă experimentul acesta. Umple un pahar, pe jumătate, cu apă caldă. Adaugă puțin ulei de salată (cam o jumătate de lingură). Vezi cum plutește uleiul deasupra apei? Chiar dacă încerci să agiți conținutul paharului, apa și uleiul

se vor separa iarăși. Răzuiește puțin săpun și pune-l în apă. Ia uită-te acum la ea! Agită foarte bine conținutul paharului și privește-l din nou. Apa s-a colorat ca un nor, deoarece săpunul și apa s-au amestecat, iar săpunul a descompus uleiul în particule foarte mici. Uleiul nu mai plutește ca o grămadă mare pe apă - cu alte cuvinte, a fost „învis”.

Adventist Review,
27 februarie 1997

Asociația Fostilor Deținuți pe Motive de Conștiință din România.

Adunarea aniversară 1942-1997 a celor care au suferit pentru credință și avea loc anul acesta la Ploiești, în comunitatea Sion, str. Mercurului nr 9. Adunarea aniversară se deschide vineri seara, 29 august, ora 20 și continuă în Sabat cu programe la orele 8 și 16. Duminică 31 august va avea loc Adunarea generală și electivă, la ora 8,30.

Asociația invită pe cei care au plăcere să participe pentru a rememora protecția și binecuvântările lui Dumnezeu, precum și pentru organizare (alegerea comitetului de conducere) pentru perioada următoare. Pentru informații suplimentare, vă puteți adresa președintelui asociației, fr. pastor pensionar Traian Nicolaescu (Târgoviște, B-dul Castanilor 16, cod 0200, telefon 045-614076).

Vești despre lucrarea cu tineret în Uniunea Română în Southern Tidings.

Profesori de la Southern Adventist University, în colaborare cu Conferința Georgia-Cumberland, au oferit posibilitatea ca responsabilul departamentului de tineret din Conferința Muntenia și asistentul directorului de tineret din cadrul Uniunii, Cristian Modan, să participe la o serie de cursuri de cinci săptămâni în Statele Unite. Cursurile se referă la organizarea de programe de activitate pentru copii și tineret. Cristian Modan a împlinit condițiile pentru a deveni ghid șef și a fost investit de către responsabilii de tineret ai Conferinței Georgia-Cumberland. El este al doilea ghid șef din România. „Ținta mea este ca în 1997 să avem 5.000 de exploratori în Uniunea Română”, spune el. Știrea a fost publicată în revista Uniunii de Sud, Southern Tidings, decembrie 1996.

Invitație la Întâlnirea adventiștilor români din diaspora (IARD).

Grupul de organizare a Întâlnirii Adventiștilor din România aflați în Diaspora (IARD), vă invită la cea de-a zecea întâlnire, care va avea loc între 4 și 7 iulie 1997, la Centrul Universitar și Pedagogic Saleve, Collonges-sous-Saleve (Franța). Institutul vă oferă:

- găzduire completă sau parțială, de vineri seara până luni la prânz, la suma de 435 FF, 395 FF, 180 FF sau 60 FF;

- dormit, în camere cu 2-3 paturi cu lenjerie asigurată (60 FF/persoană/noapte) sau în dormitor comun, pe saltea și cu lenjerie proprie (20 FF/persoană/noapte);

- masă de trei ori pe zi, la restaurantul vegetarian al institutului - dimineața (30 FF); la prânz (45 FF); seara (30 FF).

Participanții sunt rugați să vină cu sumele necesare în franci francezi. Campusul nu are bancă de schimb. Administrația institutului nu permite instalarea corturilor și a rulotelor în incintă. Există în apropiere un camping cu duș și toaletă. Cazarea în camping: instalarea unei caravane: 22 FF + 12 FF/persoană; instalarea unui cort: 10 FF + 12 FF/persoană.

Pentru înscriere și informații suplimentare, adresați-vă organizatorului local: Corneliu Fitzai, Postfach 204, CH-3000 Bern 22, Schweiz. Telefon: 00-41-31-332 76 45.

Corneliu Fitzai, Berna, Elveția

Adventiștii din Hong Kong se pregătesc pentru unificarea cu China.

30 iunie 1997 va fi ultima zi în care Marea Britanie își va exercita autoritatea asupra Hong Kongului. După aceea, insula va fi administrată de Republica Populară Chineză. Împreună cu ceilalți creștini din Hong Kong, biserica noastră se pregătește să facă față schimbării.

Nu sunt de așteptat schimbări majore pentru biserica

adventistă. Declarațiile oficiale ale regimului de la Beijing arată intenția de a păstra stabilitatea și continuitatea modului de viață. Potrivit unui articol dintr-o publicație oficială, care citează o oficialitate a biroului chinez pentru afaceri religioase, „toate tipurile de activități religioase vor continua, fără vreo intervenție din partea guvernului central”.

Guvernul Republicii Populare Chineze rămâne la fel de ostil față de orice încercare de a introduce în țară ceea ce se consideră „creștinism străin”. Autoritățile susțin un program care vizează unificarea bisericilor și împiedicarea amestecului oricăror organizații creștine străine. Programul este caracterizat de aceste trei motouri:

- susținere prin sine, conștientizare prin sine și propagare prin sine. Toate activitățile religioase în afara acestei mișcări sunt neautorizate și supuse reprimării. Adventiștii de ziua a șaptea suferă din plin din cauza acestor restricții.

Chiar dacă, din diferite motive, guvernul chinez nu dorește să deranjeze situația din Hong Kong, nici nu este de așteptat că aceste libertăți se vor extinde în vreun fel asupra Chinei continentale. Adventiștii din fosta colonie britanică prevăd că vor avea greutate atunci când vor încerca să aibă relații normale cu cei din China.

„Câteodată, reacția autorităților este cu totul neașteptată”, spune Robert Wong, director pentru comunicații al bisericii din Hong Kong. „În luna septembrie a anului trecut, împreună cu biserica noastră din lumea întreagă, ne-am pregătit pentru o zi de rugăciune și post. Postul este un lucru destul de obișnuit printre creștinii chinezi. Dar această inițiativă a fost privită cu multă suspiciune de către autoritățile chineze. În multe locuri, polițiști și mașini ale

poliției au venit la serviciile divine și i-a urmărit îndeaproape pe participanți. Nu puțini au fost somați să se prezinte la postul de poliție pentru interogatorii. Unele activități ale bisericii au fost întrerupte, iar conducătorii amenințați. Un pastor a fost întrebat de ce are nevoie biserica de acest post național. Răspunsul fratelui s-a referit la nevoia de unitate în biserică și de îndepărtare dintre credincioși a oricărui conflict. Ofițerul a părut foarte mulțumit și l-a eliberat.

Într-o altă zonă a țării, polițiștii au participat la toate serviciile de cult. La sfârșitul zilei, fără să detecteze nimic ilegal, au plecat foarte dezamăgiți. Membrii bisericii au fost încântați că poliția a petrecut toată ziua cu ei.

După ultimele statistici, în China continentală se află în jur de 219.000 de adventiști de ziua a șaptea, iar în Hong Kong numai 3000. În anul 1996, s-au botezat 17.413 noi membri. De asemenea, au fost obținute date despre 1.523 biserici în case, care nu fuseseră cunoscute.

ANN Bulletin, 15 aprilie 1997

Mai mult de 400 de persoane îl primesc pe Domnul Hristos în timpul conferințelor.

419 persoane L-au primit pe Domnul Hristos și și-au exprimat dorința să participe la studii biblice, ca urmare a seriei de conferințe din Nairobi, Kenya. Conferințele, prezentate de Walter Pearson, director și speaker al postului de televiziune Breath of Life, au urmat unui program condus de o echipă de experți medicali din Statele Unite.

Mulți dintre angajații în administrație și dintre specialiștii prezenți la aceste întâlniri prin satelit au ales să participe și la întâlnirile de seară, special concepute pentru cadre de conducere, conduse de Pearson. Intrarea s-a făcut pe bază de invitație.

EUD, News Items, 2 dec. 1996

O membră adventistă din Florida este aleasă judecător de district.

Judith Hawkins, membră a bisericii adventiste Maranatha din Tallahassee, Florida, a fost aleasă recent judecător în districtul Leon. În afară de implicarea în activități în biserica locală, Hawkins a lucrat în comitetul executiv al Uniunii de Sud.

Adventist Review, 16 ian. 1997

În pofida nesiguranței, biserica din Ruanda crește.

În pofida războiului devastator din 1994 și a nesiguranței care i-a urmat, biserica adventistă din Ruanda a crescut foarte mult și a primit un puternic sprijin financiar. În primele nouă luni ale anului 1996, au fost botezate peste 25.000 de persoane. Mai recent, un mare număr de refugiați continuă să se întoarcă acasă.

Se estimează că 10.000 de credincioși adventiști și-au pierdut viața, iar mulți alții, dintre cei aproape 300.000 de membri din Ruanda, s-au refugiat peste hotare sau au fugit în zone de siguranță din țară. Universitatea, spitalele, clinicile și școlile au fost închise. ADRA a fost prezent și a oferit ajutor în tot timpul conflictului. Cele mai recente rapoarte arată că multe școli din țară au fost deschise. Universitatea adventistă oferă cursuri la nivel de colegiu, în Kigali. Spitalul Mugenero, în care a avut loc un masacru teribil în 1994, funcționează, însă există o nevoie continuă de personal medical adventist.

EUD, News Items, 4 feb. 1997

Absolvire la Colegiul Newbold.

În luna octombrie, la Colegiul Newbold a avut loc festivitatea de absolvire pentru primii studenți care au primit diploma de BA (Hons) în studii biblice și pastorație, oferită de Newbold prin Open University Validation Services.

Studiile, care durează trei ani, se concentrează asupra Bibliei dintr-o diversitate de unghiuri și asupra aspectelor practice ale slujirii pastorale. În primul grup de absolvenți, au fost nouă studenți, șase din Marea Britanie, iar ceilalți din Norvegia și din România (Lucia Dumitrescu).

dr. Michael Pearson, Newbold College

Reprezentant adventist real ca secretar general al Christian World Communion (CWC).

Bert B. Beach, de la departamentul relațiilor publice și libertății religioase al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a fost reales ca secretar general al CWC, pe 23 octombrie 1996, la Oslo. Dr. Beach lucrează în această calitate de mai mult de 20 de ani. Dr. Milan Opocensky, secretarul general al Alianței Mondiale a Bisericilor Reformate (Prezbiteriene), a fost ales președinte, în locul dr. Denton Lotz, secretar general al Alianței Mondiale Baptiste. CWC reprezintă cam 20 de organizații internaționale ale bisericilor creștine, grupând cel mai larg spectru existent al bisericilor creștine. Această întâlnire fără caracter oficial a conducătorilor creștini creează posibilitatea schimburilor de informații, analizării problemelor religioase contemporane și relațiilor dintre biserici, inclusiv a libertății religioase. Biserica Adventistă este reprezentată de dr. John Graz, directorul pentru relații publice și libertatea religioasă în cadrul Conferinței Generale.

EUD, News Items, 30 octombrie 1996

Spitalul adventist din Berlin a fost primit ca membru al Organizației Mondiale a Sănătății (OMS). Spitalul Adventist Waldfriede, din Berlin, Germania, a fost primit

ca membru în Rețeaua Internațională a Spitalelor care Promovează Sănătatea (RISPS), din cadrul OMS, 6 septembrie 1996.

Până acum, au primit această distincție numai 14 spitale din Germania. Pentru a corespunde criteriilor de admitere în organizația amintită, spitalele trebuie să treacă de aspectul curativ al tratării pacienților și să se angajeze în promovarea activă a sănătății, în folosul pacienților, al personalului medical și al locuitorilor din zonă. De asemenea, practica holistă a medicinii este o condiție fundamentală. Cu toate că Spitalul Waldfriede îndeplinește aceste condiții încă de la înființarea sa, în 1920, factorul decisiv l-a reprezentat crearea Centrului pentru Promovarea Sănătății, în iulie 1993, în cadrul său, care este primul astfel de centru într-un spital din Germania. Această recunoaștere din partea OMS îi permite instituției să folosească însemnele RISPS pe antetul documentelor sale și să stabilească relații internaționale cu alte instituții de promovare a sănătății. În sfârșit, dar nu în ultimul rând, această constituție o dovedea clară a calității serviciilor adventiste de îngrijire a sănătății.

EUD, News Items, 1 octombrie 1996

Biserica înființată în închisoare, la Riga, Letonia.

Gardienii și oficialii închisorii au asistat cu interes la instalarea unui bazin nou de botez în grădina închisorii din Riga, Letonia, sâmbătă dimineață, 17 august 1996. Construit din plastic greu, rezistent, bazinul a fost umflat în câteva minute și umplut cu ajutorul echipei de pompieri a închisorii, potrivit unui raport al lui Peter Roennfeldt, coordonatorul Misiunii Globale în cadrul Diviziunii Trans-Europene cu sediul la St. Albans, Anglia.

După un serviciu divin la care au participat sute de deținuți și după ce cuvântul Scripturii a fost rostit de pastorul Peter Roennfeldt, în grădina bisericii au îngenunchiat 16 bărbați, înaintea de a fi botezați de pastorul Andrejs Arinsh, de la Uniunea Baltică.

Emoția și bucuria se vedeau pe fața credincioșilor care studiaseră Biblia împreună cu acești deținuți. Conducerea închisorii i-a spus pastorului Valdis Zilgalvis, președintele Uniunii Baltice, că se vede o schimbare clară a vieții, când oamenii devin adventiști de ziua a șaptea.

Duminică, 18 august, a fost organizată o nouă biserică de 56 de membri, biserica adventistă de ziua a șaptea din închisoarea din Riga.

EUD, News Items, 1 octombrie 1996

Primul program de Biblie în limba română pe calculator!

Biblecor V.3.0 pentru WINDOWS 3.x/WIN 95

- Conține tot textul biblic (traducerea Comilescu).
- Afixează orice text biblic cu caractere românești, atât pe ecran cât și la imprimantă.
- Oferă funcții complexe de căutare a cuvintelor și frazelor în tot textul sau într-un domeniu selectat.
- Exportă pasaje biblice și rezultatele căutării virtual în orice format DOS/WIN/WIN95.
- Permite adăugarea de comentarii proprii la versetele dorite, precum și exportul acestora direct în formatul editorului de texte favorit DOS/WIN.
- Concordanță completă (697.000 cuvinte) și multe altele!

Alegerea este a dvs! Tel/fax (032)125333

E-mail u9603234@mail.cccis.ro

Biblesoft, Mihai Costache, Sos. Tudor Nicolae 28, Iași 6600

Radio Vocea Speranței - Un altfel de radio pentru altfel de oameni

Beatrice Lospa, redactor la Radio Vocea Speranței

La împlinirea a 1000 de zile de emisie, Radio Vocea Speranței a lansat o nouă provocare, aceea de a deveni un altfel de radio. Unul care ascultă, care înțelege, care ajută, care îndreaptă atenția omului către Dumnezeu - un radio prieten. Veți spune că este un proiect mult prea ambițios, că nimeni

nu face așa ceva, și aveți dreptate. Numai că ascultătorii au prins deja ideea că undeva în orașul lor, între atâtea posturi zgomotoase de radio, există un radio care încearcă să fie altfel. Dacă și reușește puteți observa singuri din scrisorile primite pe adresa redacției. Iată câteva dintre ele:

Liliana - „Ascultam Radio Contact, dar, într-o zi, mi-am dat seama că muzica obișnuită mă obosea. Plecam acasă nervoasă și cu dureri de cap. Într-o zi, m-am hotărât să caut un alt post de radio. Era o perioadă dificilă din viața mea și mă rugam să întâlnesc un creștin care să-mi

vorbească. Simțeam că am nevoie de așa ceva. Așa că Isus a făcut o minune: v-am descoperit și emisiunile dv. mă ajută pe plan psihic și spiritual.”

Anonim - „Locuiesc într-un sat de șes, iar cea mai apropiată comună sau sat este la 9 km, așa că suntem cam

412 suflete și fără biserică. Suntem ca pe o insulă, dar cea mai mare bucurie din sufletul meu și al soției mele este să vă ascultăm emisiunile pe unde scurte, care ne umplu inimile de speranță.”

Albert (19 ani) - „Vreau să vă spun că sunteți foarte importanți pentru mine. Eu m-am născut într-o familie creștină, dar tot ce facem noi este fanatism și formalism. Suntem foarte dezordonați în ce privește religia. Știm că suntem păcătoși, dar asta nu-i o rezolvare în viață. Cred că trebuie să punem în prac-

tică ceea ce învățăm. De aceea vă mulțumim, pentru că ne reamintiți acest lucru.”

Mircea (30 ani) - „Postul dv. de radio a avut o mare importanță în hotărârea de a mă boteza în cadrul Bisericii Adventiste. Acum simt că sunt alt om, mai liber, mai puternic în lupta cu greutățile acestei vieți trecătoare; adevărul Scripturii m-a făcut cu adevărat liber și echilibrat. Întotdeauna voi mulțumi lui Dumnezeu și oamenilor care mi-au îndreptat pașii către această biserică, unde mi-am găsit liniștea și pacea interioară. Vă asigur că rămân în continuare un ascultător fidel al acestui post de radio.”

Dr. Titi Dincă (stânga), de la redacția „Viața Spirituală” a Televiziunii române, și dr. Iosif Sava (centru), muzicolog, de vorbă cu pastorul Aron Moldovan

Tot la împlinirea a 1000 de zile de emisie, RVS a organizat o recepție la care au fost invitați jurnaliști, politicieni și oameni de cultură. Pentru

cititorii Curierului Adventist publicăm câteva fragmente din interviurile acordate de invitați postului nostru de radio.

Tudor Gheorghe,
membru în Consiliul
Național al
Audiovizualului

T.G.: Am încercat dimineața să vă ascult și mi-a părut bine, apropo de extinderea noii grile de program. Și eu aștept ceea ce așteaptă toți ascultătorii, adică un program adevărat... Câtă vreme există tot felul de radio tonomat, care sunt obsedante și până la urmă enervante, dv. aveți o șansă - aceea că s-ar putea ca lumea să simtă nevoia să asculte liniște, liniște pe care aveți chiar obligația s-o creați.

RVS: Anul trecut la 1 martie, RVS tăcea. La 1 martie 1997, spațiul nostru de emisie este extins. Cum vedeți acest lucru?

T.G.: Foarte bine. Doresc din tot sufletul ca anul următor să aveți douăsprezece ore. Aceasta depinde numai de dv., de felul în care veți ști să dirijați acest gen de emisiuni, absolut necesare, în peisajul audiovizual românesc.

Mircea Constantinescu, scriitor

M.C.: Aștept într-un fel ceea ce aștept și de la celelalte posturi de radio, și anume o respectare a deontologiei profesionale, o adecvare a tonului, a limbajului, a exprimării față de subiectele alese, o percepție a realității lipsită de distorsiuni și de patimi, pe cât se poate o depolitizare a modului de a prezenta realitatea în care trăim. Categorie, unele lucruri dintre cele

spuse de mine acum se referă tangențial sau complementar la un post de radio creștin. Totuși, nu cred că unui redactor de la un post de radio spiritual nu i se cere o anumite adecvare la spiritualitate, o respectare a unei deontologii. Nu i se poate cere să nu iubească adevărul, la fel cum iubește adevărul și un redactor sau un ziarist de la un post profan.

RVS: Ce puteți spune acum, la o mie de zile de emisie?

M.C.: Aș vrea să fiu egoist și să vă răspund așa cum i-am propus și directorului acestui post. Vă propun o colaborare, respectiv o inserare în emisiuni a unor comentarii scurte despre cărțile religioase și despre cărțile care au tangență cu domeniile dv. de interes.

Ion Zubașcu, ziarist la România Liberă

I.Z.: Știu că ați avut multe probleme în trecut.

Pe vremea când lucram la *Evenimentul zilei*, m-a vizitat cineva de la dv., prezentându-mi problemele cu care vă confrunțați. Atunci am făcut o vizită unuia dintre acționarii de la *Radio Total* și am purtat o discuție pe această temă. Am încercat să-i spun că e dreptul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea să aibă un post de radio. Societatea noastră trebuie să se obișnuiască cu pluralismul religios și cu libertatea credinței în Dumnezeu. Noi venim după 50 de ani de comunism și am moștenit mentalitatea că toți trebuie să fim un bloc, că toți trebuie să fim de aceeași credință. Cum altul crede altceva, toți trebuie să sărim și să-i dăm în cap că nu e de-al nostru. Adică, dacă nu ești ortodox, nu ești român. Este o aberație. Poți să fii foarte bine român și să nu fii ortodox. Este dreptul dv. să vă afirmați credința prin care sperați că lumea aceasta va fi mai bună și că Isus Hris-

tos va fi mai aproape de sufletele noastre.

RVS: Domnule Zubașcu, ce așteptați de la *Radio Vocea Speranței*?

I.Z.: Aștept să vă respectați numele. În aceste clipe istorice în care se oferă puțină, din ce în ce mai puțină speranță, este nevoie de cineva care să o poată oferi.

Iosif Sava, muzicolog

RVS: Domnule Iosif Sava, este o plăcere pentru noi să fim împreună. Socotiți necesară existența unui post de radio creștin în peisajul audiovizual românesc?

I.S.: Absolut necesar. Mă bucur că găsesc aici oamenii puternici sufletește ai Bucureștiului. În contextul în care atâtea posturi de radio plutesc în derizoriu, bătând tobele, programul vostru cultural este onorant pentru conștiința noastră și mă bucur că existați! Vă doresc succes să vă impuneți în lumea asta!

Dl. Tudor Gheorghe interviuat de Mihai Gădea, redactor la RVS